

Catalunya *A*

#TalMesComAquest

del 1911, el 8 d'octubre té lloc a Barcelona el que és el primer congrés de la Confederació Nacional del Treball a nivell estatal. 121 delegats assistents representaren 99 societats obreres i 6 federacions locals, escollint a Josep Negre com a secretari general. En aquests moments la Confederació comptava amb 139 societats obreres que agrupaven a 26.590 afiliats. En aquest congrés es reafirmaren les línies d'actuació de Solidaritat Obrera: el sindicalisme revolucionari i l'acció directa.

“Que los barrotes de las celdas se tornen de azúcar...”

Encetem el nou curs amb els pals d'un Estat repressor. Valgui la redundància. Un setembre per oblidar, on les negres tempestes han entrat a casa nostra a emportar-se i segrestar companys i companyes. On els tricorns, aquests maleïts tricorns, tornen a descarregar la por de l'estat sobre la població que es mou. On el concert de la mentida, la difamació, la manipulació acaba de començar i l'orquestra dels mitjans de comunicació fa sonar a tota veu la cantarella de la por. La cantarella del terrorisme.

Però sabem que no és el primer cop. No és el primer cop que l'Estat, amb tota la seva maquinària ataca indiscriminadament i cruel aquells i aquelles que lluitem. Abans vam ser els sindicalistes, els anarquistes, els comunistes, els bascos... ara els independentistes. Però ni aconseguiran fer-nos callar ni aconseguiran que desistim de la nostra organització i lluita. L'estiu també ens ha deixat victòries, com la dels companys i companyes del bus turístic de Barcelona. Lluites com les del Riggers al Sònar, com la dels companys i companyes del Telepizza o les Kellys. L'anarcosindicalisme en el seu sentit ampli cada cop creix més, cada cop es fa més present a la quotidianitat de la població. Cada cop som més i cada cop som més alternativa. Una alternativa no només necessària sinó imprescindible a aquest sistema econòmic que ens escanya i que destrueix a passos tristament grans el planeta. Però com deien algunes, no som les que defensem el planeta, som el planeta que es defensa. De la mateixa manera nosaltres diem que no som els qui defensem els empresonats, els explotats; som els explotats i els empresonats que ens defensem.

Així que deixem les deixalles i els romanços a banda, les entrevistes triangulars i les conspiranoies autocomplaents. No tenim més remei que afrontar i enfrontar-nos a l'Estat, a la precarietat, a la manipulació. Deixem les que només busquen excuses. Sumem als qui busquen els mitjans.

Per la llibertat i la justícia social. I per que caiguin, d'un cop per sempre, tots els murs de totes les presons.

Llibertat presos i preses!!

ON ENS TROBEM?

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Carrer Pare Lalueze 19-24 08025
Barcelona
fbcr@cgctbarcelona.org
Tel. 933103362 FAX 933107080

Berga
Baix 4, 08600 -Berga
sac@cgctberg.org
Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n 08240
-Manresa
manree@cgctatalunya.cat
Tel. 938747260 FAX 938747559

Rubi
Colom, 3-5, 08191 -Rubi,
Rubi
rubirub@cgctatalunya.cat
Tel/FAX 935881796

Sabadell
Roselló 10, 08207 -Sabadell
cgtsabadell@cgctatalunya.cat
Tel/FAX 937450197

Terrassa
Ramón Llull, 130-136, 08224
-Terrassa
cgtterrassa@cgctatalunya.cat
Tel. 937339006

Castellar del Vallès
Pedrisors, 9 bis, 08211 -Castellar
del Vallès
cgct.castellar-v@terra.es,
Tel/FAX 937142121

Viladecans
C/ Sant Maria 72, 08840
Viladecans
viladecans@cgctatalunya.cat
Tel. 936590814 - 610072649

Barcelona
Carrer Pare Lalueze 19-24 08025
Barcelona
fbcr@cgctbarcelona.org
Tel. 933103362 FAX 933107080

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 -Igualeda
cgtañoia@yahoo.es
Tel/FAX 9335042985

Tarragona
Plaça Imperial Tàrraco, núm. 1
Edifici 2, 3a Planta 43005 -Tarragona
cgttarragona@cgct.es
Tel. 977242580 FAX 977241528

Baix Llobregat
Ctra. Espalguet, 46 - 08940 -Cornellà
comeu@cgctbaixllobregat.cat
Tel. 933779163 FAX 933777551

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 -El Vendrell
cgtpb.penedes@gmail.com
Tel/FAX 977699352

Barcelona Nord
Alfonso XI, 303, 08912 -Badalona
cgt_bnr@yahoo.es
Tel/FAX 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos, 08800 -Vilanova
i la Geltrú
cgtnp@cgctatalunya.cat
Tel/FAX 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 -Mataró
maresme.cgts@gmail.com
Tel/FAX 937902621

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 -Mollet
cgt.mollet.v@cgctatalunya.cat
Tel. 935931546 FAX 935793173

Osona
cgt-osona@cgctatalunya.cat
63667553

FEDERACIONS COMARCALS

Barcelona
Carrer Pare Lalueze 19-24 08025
Barcelona
fbcr@cgctbarcelona.org
Tel. 933103362 FAX 933107080

Anoia
Carrer Clavells 11 - 08700 -Igualeda
cgtañoia@yahoo.es
Tel/FAX 9335042985

Tarragona
Plaça Imperial Tàrraco, núm. 1
Edifici 2, 3a Planta 43005 -Tarragona
cgttarragona@cgct.es
Tel. 977242580 FAX 977241528

Baix Llobregat
Ctra. Espalguet, 46 - 08940 -Cornellà
comeu@cgctbaixllobregat.cat
Tel. 933779163 FAX 933777551

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 -El Vendrell
cgtpb.penedes@gmail.com
Tel/FAX 977699352

Barcelona Nord
Alfonso XI, 303, 08912 -Badalona
cgt_bnr@yahoo.es
Tel/FAX 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos, 08800 -Vilanova
i la Geltrú
cgtnp@cgctatalunya.cat
Tel/FAX 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 -Mataró
maresme.cgts@gmail.com
Tel/FAX 937902621

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 -Mollet
cgt.mollet.v@cgctatalunya.cat
Tel. 935931546 FAX 935793173

Osona
cgt-osona@cgctatalunya.cat
63667553

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005
-Girona
cgt_gir@cgctatalunya.cat
Tel. 972231034 FAX 972231219

Baix Camp/Priorat
Plaça Nen de les Oques 8, 1r D 43002
-Huesca
baicac@cgctatalunya.cat
Tel. 977340883

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA
Carrer Burgos, 59 baixos 08014
Barcelona
spccc@cgct.es
Tel. 935120481

FEDERACIONS SECTORIALS

-Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
-Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
-Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)

TEMA DEL MES	PEDAGOGIA CRÍTICA A LES AULES	3-5
SINDICAL	JO VAIG TREBALLAR PER ÒSCAR CAMPS DRET A VAGA SENSE DRET A VAGA ELS ACCIDENTS DE TREBALL AMB BAIXA HAN CRESCUT UN 36% A CATALUNYA DES QUE S'APLICA LA RL ALLIBEREM-NOS DE L'OPRESSIÓ DELS ESTATS I DEL CAPITALISME NOTÍCIES SINDICALS	6 7 8-9 10 11
OPINIÓ	BADAJOS: GENOCIDI I MEMÒRIA SALUT I ANARCOSINDICALISME	12 13
L'ENTREVISTA	EMILI CORTAVITARTE	14-15
EL DOCUMENT	LLEI ARAGONÈS	16-17
SOCIAL	INSEGURETAT? LA DE FORMAR PART DEL PATRIARCAT CARAVANES CEGETERAS A LA CARAVANA ABIRENDO FRONTERAS	18 19
LES NOSTRES VEUS	LA PÈRDUA DE LA INNOCÈNCIA EL VIATGE	20-21 21
INTERNACIONAL	CAMPAMENT DE JINEOLOJÍ A CATALUNYA	22-23
DINAMITA DE CERVELL	EL FAR DICIONARI MILITANT	24 25
CULTURA I OCI	RECOMANACIONS I RECEPTES HUMOR SOCIAL I PASSATEMPS	26 27
AL TINTER	PARLEM AMB MILAGROS CARREÑO	28

Pedagogia crítica a les aules

De debilitats, contradiccions i incoherències

El pensament crític a l'escola (...) no tan sols no el tenim a prop, sinó que ens hi estem allunyant

Sovint, les discussions i debats pedagògics es fan al voltant de dues línies crítiques. D'una banda, la que ataca l'educació frontalment, amb l'afirmació que l'escola no reuneix les condicions necessàries per aprendre a causa de la pobresa de les seves infraestructures i del seu desfasament tecnològic. De l'altra, la que es basa en la crítica de l'educació tradicional i mecanicista que naturalitza l'explotació, genera i potencia desigualtats, limita la creativitat de l'individu i construeix relacions jerarquitzades, tant des de dins com des de fora de les escoles (instituts i altres institucions educatives), alhora retroalimentant-se del medi social capitalista.

Que des de l'escola s'eduqui, des de ben petits, en el pensament crític i divergent per ser capaços de transformar el nostre context a partir de l'acció i la reflexió, és un reclame recurrent dels agents de la comunitat educativa (universitat, escoles, mestres, administració, equips directius, sindicats, AMPES, AFES, etc.). Ara bé, no ens enganyem, que es reclami no vol dir que es materialitzi, i el que és urgent, és que cada col·lectiu reflexioni sobre quin és el seu paper perquè aquesta demanda de paraules es transformi en fets.

Quan analitzem el dia a dia actual de mestres i professorat a l'hora d'afavorir la generació de pensament crític a partir de la seva pràctica, ens trobem amb uns fets que dibuixen un escenari poc optimista. Malgrat tot, situar-nos en el fatalisme no ajuda a avançar, si que cal reflexionar sobre quina és o quina hauria de ser la manera de fer dels i les docents davant una situació cada vegada més precària i exclouent, si de veritat el que es persegueix, és canviar-la. Ara mateix però, existeixen una sèrie de fets que apuntem tot seguit i que evidencien com d'allunyades estem de les condicions que haurien de permetre despertar la consciència crítica de l'alumnat. >>

Primer de tot, la manca de mobilització del professorat.

Costa d'entendre que un col·lectiu que va assolir les seves victòries a partir de lluites que inclouen vagues indefinides per la defensa dels seus drets, hagi caigut en la desmemòria i conseqüent inacció que comporta fets com que el seguiment d'una vaga convocada del sector, no superi el 15% de participació. Portem ja gairebé una dècada d'aplicació de mesures que afecten les condicions laborals dels treballadors i la qualitat del sistema educatiu: decret de plantilles, decret d'autonomia de centre, decret d'avaluació, privatització de l'escola pública, etc., i la resposta del col·lectiu docent ha estat minoritària i ineficaç.

Si callem, atorguem, i això és el que la majoria de mestres i professorat hem fet. Sense reacció apla-nem el camí i donem carta blanca a l'administració de torn perquè dispari amb més força el gallet d'una arma mortífera.

La pregunta que se'n deriva és obligatòria, com podem arribar a pensar que eduquem per generar pensament crític i divergent si com a col·lectiu no donem exemple? Com exigim aquesta competència al nostre alumnat si mentrestant els adults tenim tendència a ser els grans obedients del sistema capitalista? Emerson en tenia una resposta:

El ruido de lo que somos llega a los oídos de nuestros alumnos con tanta fuerza que les impide oír lo que decimos

Els infants i joves aprenen dels seus mestres i professors allò que són i allò que fan, i no tant el que diuen ser o el que diuen fer. Cal exercir, com diu una màxima llibertària, la Propaganda pel Fet.

Un segon element que allunya els docents de generar una educació crítica és la universalització de l'educació, una arma adoctrinadora.

Els estats han tingut molt clar que l'educació és l'eina més poderosa per canviar el món. I han treballat per posar-la al seu servei. La idea de la institució escola neix de grans famílies capitalistes que decideixen adoptar el model pedagògic prussià i l'imposen "per al bé de tothom", esdevenint les escoles un mitjà d'instrucció per al "consum indiscriminat" on els joves aprenen indirectament que viuen per comprar coses, sentir-se bé i obeir. Així, aquesta universalització, que a priori ens beneficia, estant al servei del poder se'ns gira en contra ja que és utilitzada per relançar el capitalisme.

El poder té clar que l'escola és una eina poderosa per perpetuar el sistema i d'aquesta manera és utilitzada per consolidar la selecció que ens ve donada per la classe social en què naixem i per inculcar les formes competitives que el neoliberalisme necessita per existir. Per mitjà d'exàmens, de premis, de càstigs, de divisions segons criteris d'edats i capacitats, etc. les desigualtats es perpetuen embolcallades dins una falsa prospecció d'oportunitat de futur, si seguim el camí de la competitivitat. I tot es fa des de la ideologia de la neutralitat, des de la invisibilitat. Aquesta invisibilitat és la manera que té el poder de condicionar la manera de fer de la població. Fer creure que l'educació és neutral és una manera inicial d'imposar el feixisme però sense que vegem qui són els responsables ni quins són els propòsits ideològics i polítics. Així, la gent no els podem identificar, assenyalar i rebel·lar-nos contra els culpables, perquè no els veiem. Aquest és un debat de fons que ha desaparegut del discurs de la comunitat educativa perquè s'ha acceptat i adoptat el model universal d'escola pública com a nostre,

sense fer-hi una anàlisi de fons. Creiem que és un error, perquè tot i ser conscients de que la realitat és la que és i que ara mateix sol ens queda lluitar i transformar l'escola pública des de dins, aquesta postura fàcil i acomodada ens fa oblidar certes coses i no prendre consciència d'on som. Fent un símil, l'escola pública per a la classe treballadora és el mateix que la institució política (ajuntaments, diputacions, etc...) per als moviments socials. És a dir, és tant forta i tant absorbent que és impossible de canviar-la radicalment des de dins. Seguint les idees desescolaritzadores de Holt o de Illich, s'hauria de destruir per començar de zero.

La Nova Escola del segle XXI. Revolució pedagògica?

En un context de retallades que han afectat plenament la inversió en formació del professorat, apareix, a mode d'anunci, un nou producte revolucionari (fruit d'una aliança entre entitats i fundacions privades) que assegura que arriba per arreglar els problemes de l'educació d'aquest país. Parlem de l'EN21. Alguns centres escolars amb els seus claustres s'afegeixen a la iniciativa, sobretot perquè els prometen recursos (que no han arribat). En el seu relat hi inclouen com a vàlides les experiències reals i transformadores de la peda-

gogia llibertària de principis del segle passat. En els seus discursos hi ressonen les pràctiques de Francesc Ferrer i Guàrdia, Celestin Freinet o Maria Montessori.

Amb aquesta entrada el que s'està produint és que unes entitats de caire privat, estiguin legítimament que és el que s'està fent bé i que no, dins de l'escola pública. En el seu discurs menystenen la feina i l'esforç del professorat i anuncien que s'ha de canviar perquè no s'està fent bé, fins al punt de verbalitzar que actualment només funciona l'escola privada.

Mestres i professorat, amb la tendència acrítica dels últims anys, han anat assimilant el discurs, en comptes de rebel·lar-se per demanar els recursos necessaris per treballar en condicions.

El mutisme selectiu dels docents, també hi juga en contra

Més amunt apuntàvem la dificultat de canviar l'escola des de dins. Malgrat això, cal posar en valor les etapes en què s'havia aconseguit que els claustres fossin espais d'intercanvi, on es valoraven les aportacions i es construïa el projecte educatiu amb la participació de tothom. Ara mateix, la situació ha canviat radicalment i mentrestant ens oprimim la boca dient que hem de passar d'una educació basada en l'obediència i l'autoritarisme a una educació basada en la coresponsabilitat, l'autogestió i la participació col·lectiva, els

claustres s'han convertit en reunions informatives en detriment de l'intercanvi, el debat i la discussió. Com ens posicionem davant aquest atac frontal? Muts i a la gàbia en front una perspectiva neoliberal que imposa un decret de plantilles i d'autonomia de centre que provoca i perpetua una jerarquizació, una estratificació i una fragmentació dels càrrecs a tots nivells (l'alumnat obeeix mestres i professors, aquests als caps de departaments i als directors, aquests als inspectors, aquests als delegats territorials i aquests als polítics de torn, etc.). S'atorga tant poder a les direccions dels centres que la democràcia ha desaparegut per si sola. Els llocs de treball depenen (no sempre) de la relació que es construeix entre patró (director) i mestres (obers). "Si em porto bé, si no formo part de la dissidència, si sol obro boca als passadissos i no als espais de debat, etc., tinc bastantes possibilitats de continuar al lloc de treball sense tenir plaça. Tot dependrà del director o directora de torn que em confirmi i per això necessito quedar bé i no ser una veu crítica dins el claustre." Aquest pensament passa per moltes mentes del col·lectiu. Simplement ens autocensurem i ens vetem qualsevol capacitat crítica perquè ens hi va el lloc de treball. La reflexió en aquest punt seria: com hem d'educar els nostres alumnes en el pensament crític?

I el sindicat, què fa?

En un moment en què el paper dels sindicats com a eina útil per a la defensa de les treballadores es veu molt qüestionat, sobretot per la connivència que els sindicats majoritaris han tingut a l'hora de signar mesures que ens han anat en contra, creiem imprescindible plantejar un debat i una discussió profunda per intentar respondre certes qüestions que, de moment, queden a l'aire:

El discurs dels sindicats és prou obert, flexible i actual o s'està quedant desfasat?

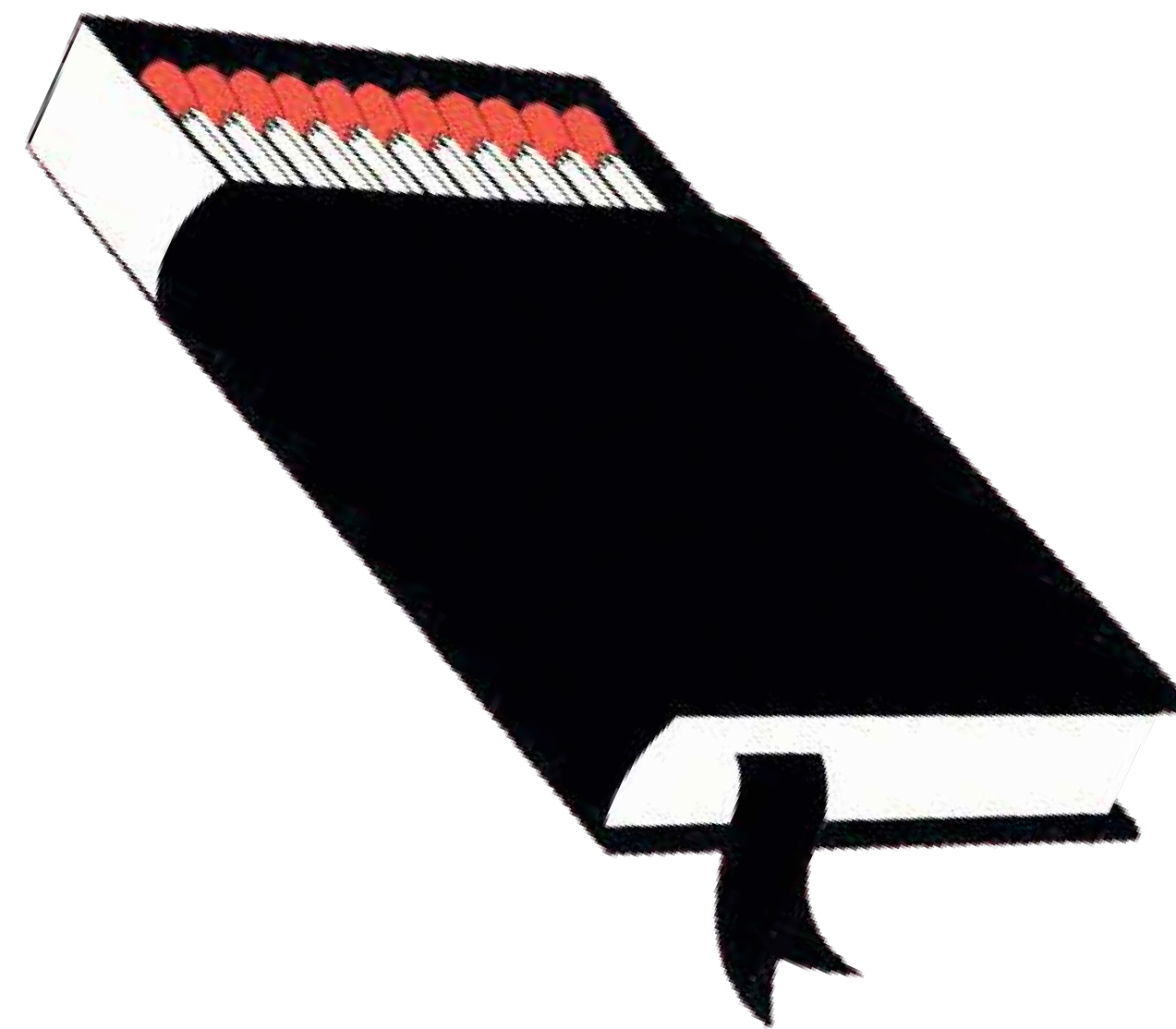
Continuem amb els mateixos "mantres" de sempre respecte l'educació pública en general?

Es fa un qüestionament propi o es segueix en un immobilisme que no ens permet avançar?

Hi ha una reflexió profunda del nostre paper més enllà dels discursos de sempre?

Debatem sobre decrets, sobre retallades, sobre lluites socials, sobre mesures polítiques, etc.; però per què ho fem poc sobre pedagogia?

Quin ha de ser el posicionament del sindicat davant casos de companyes professionals que evidencien males pràctiques als centres educatius? Podem acceptar sense crítica oberta que un sistema públic funcional assumeixi que la mediocritat pedagògica sempre hi serà i que en

part el propi sistema dona cobertura i protegeix a professionals tòxics? Quin ha de ser el filtratge per evitar-ho? Hi ha d'haver un filtratge? La nostra resposta ha de ser sempre el corporativisme professional abans que un posicionament públic en contra de la pràctica educativa de companys i companyes encara que això vulgui dir alinear-te amb l'administració (el patró)?

O, d'altra banda, la reflexió també ha de ser sobre les dinàmiques pròpies:

Què passa quan dins els sindicats predomina el patriarcat i el tolerem en lloc de combatre'l?

Què passa quan dins el propi sindicat es veuen actituds intolerants i irrespectuoses entre els mateixos companys i companyes?

El focus d'aquest article és l'anàlisi del rol del professorat a l'hora de generar pensament crític a l'escola, i qüestionant el fet que, ara per ara, no tan sols no la tenim a prop, sinó que ens hi estem allunyant. Sense ànim fiscalitzador, el que es pretén és reflexionar sobre la importància del nostre fer, i la necessitat d'organitzar-nos per tenir la força suficient per generar el conflicte continu i col·lectiu perquè el canvi es faci realitat. El dubte i la pregunta han de ser la base del nostre plantejament de vida, i aquest dret no l'hauríem de deixar perdre.

Assumir debilitats i incoherències pròpies s'ha de convertir en l'inici del camí per canviar, després queda un llarg recorregut per transitar. Necessitem clarificar els qüestionaments que estem realitzant entorn als valors, principis i formes que assumiria una alternativa (llibertària?) en educació. Com diu el biòleg i filòsof Humberto Maturana, segurament tenim la necessitat de parlar contínuament de valors perquè realment no els vivim. Si aquests valors (nosaltres preferim parlar d'actituds) els visquéssim i els tinguéssim incorporats en el nostre fer diari, els infants i els joves ja no sol serien els receptors de les concepcions morals

EL FIL

GUIFOS
@guifos75
7 oct. 2019

#taldiacomavui del 1996, a les 12:30 un grup de joves de #Terrassa, feien una sentada pacífica davant els jutjats. El que ningú s'esperava, és que rebrien una càrrega brutal per part de la policia. Obrirem fil

Els joves protestaven pel violent desallotjament a primera hora del matí, de la fabrica okupada del carrer Bruc. Les unitats antiavalots de la policia espanyola, van atonyinar, les 40 ocupants que hi havia a l'interior, tancant-les en una sala a base de cops de porra.

Julia García Valdecasas, delegada del Govern Espanyol, va voler esclafar el moviment okupa i l'independentisme combatiu català, mitjançant una repressió policial i mediàtica constant. La tàctica de la "gota malaia".

La "Doctrina Valdecasas": Detencions massives (700 en 5 anys), tortures a comissaries muntatges policials, escoltes, comunicats manipulats de premsa.

El seu terrible Grupo VI de la Brigada Provincial de Barcelona, afincada a Via Laietana. Constituit l'any 96 i format per 60 agents. Especialitzada en tot tipus de tortures i muntatges. El seu lema: "Todo es ETA".

...Continua a twitter

Catalunya

Jo vaig treballar per Óscar Camps

“Jo vaig treballar per Óscar Camps, d'Open Arms, i tot el que recordo és dolent”

Socorristes empleats per l'empresa del fundador d'Open Arms adverteixen de «precarietat, deutes impagats i irregularitats» a la mercantil d.e l'activista

“No recordo es positiu”. Aquesta és la sentència de extrabajadores de Proactiva Serveis Aquàtics SL, l'empresa d'Oscar Camps, fundador d'aquesta signatura de socorrisme i de la oenegé Open Arms, que aquests dies tracta de salvar la vida de 107 viatgers del buc homònim al Mediterrani.

Els professionals s'esmercen a separar les dues vessants de l'activista pro rrefugiats, encara que admeten que és complicat. “Una cosa és la seva oenegé, que fa una labor encomiable. Però una altra és la seva empresa, la gestió de la qual està trufada d'irregularitats. I una cosa no porta a l'altra, encara que alguns les barregin interessadament”, adverteixen. En efecte, Proactiva va gestionar el socorrisme de Barcelona entre 2016 i 2017, fins que va perdre el contracte. Entre tant es va enfrontar a una protesta laboral perquè es negava a subrogar als 100

empleats de Creu Roja –van arribar a ocupar l'hall de l'Ajuntament de Barcelona– i amb una vaga indefinida que va poder “desactivar” a temps.

“Empresa com la resta del sector: precària”

Almenys dues fonts consultades, membres tots dos del comitè de vaga de Barcelona, expliquen que Proactiva, l'empresa que va fundar Oscar Camps, “no és especialment dolenta. És simplement tan precària, pirata i irregular com les de la resta del sector”. Ho justifiquen, a més de amb el polèmic pas de l'ensenyament per Barcelona, amb la gestió de Proactiva al Prat de Llobregat, Alacant o el municipi del Campello. “En tots aquests llocs, Proactiva ha acomiadat als treballadors que s'interessaven pel conveni, pel tipus de contracte o que decidien sindicar-se. A tots”, han assenyalat les dues fonts.

De fet, les acusacions de persecució sindical no són noves en l'empresa d'Oscar Camps. Un empleat acaba de veure reconegut aquest dret acudint a la justícia. Proactiva ho va tirar i la nova contracta, la unió temporal d'empreses (UE) Eulen – Conjunimar Group,

estudia ara com readmetre-ho. Hi ha més denúncies. “L'empresa de socorrisme de Camps, després de tot el conflicte que va tenir en 2016 i 2017, va deixar coses sense pagar als treballadors”, alerten. Quins? “La formació. Ni la va impartir ni la va pagar”. El que és més, en 2018 i ja fora del servei, l'empresa de Camps va reclamar a la plantilla que retornessin uns “pagaments fets de més” amb l'amenaça de portar-los als tribunals. Va desistir en trobar-se amb una autèntica rebel·lió sindical.

No li ha anat millor a Camps i als seus després d'aquest episodi: a Alacant acumulen una vaga de personal (2017) i una retirada del contracte (2019). Han aconseguit esgarrapar una contracta d'urgència després de queixar-se que la pujada del salari mínim interprofessional (SMI) a 900 euros els havia penalitzat, tal com va avançar AlicantePlaza.

“Mesclen oenegé i empresa”

Els treballadors de Proactiva posen l'accent que les “irregularitats” en l'empresa no taquen el “bon treball” que pugui fer Camps amb Open Arms. “Però ho posa en context”, adverteix un d'ells.

Com? “El 2016 i amb la vaga indefinida en marxa, la base de refugiats d'Open Arms en Lesbos va rescindir el meu contracte per a anar a ajudar allà. Jo estava al comitè de vaga de Barcelona”, recorda un dels treballadors. Les mateixes fonts recorden que les seues de Proactiva i l'oenegé estan situades “porta amb porta” a Badalona (Barcelona), que els voluntaris de l'entitat social “porten roba de Proactiva” i que l'operativa se solapa.

Un exemple d'això és la figura d'Oriol Canals. El director operatiu de Proactiva i número dos d'Oscar Camps és, alhora, directiu en l'empresa de socorrisme, “voluntari a Open Arms” i cap del comitè d'empresa de la mercantil. “Sí, és ell qui et contracta, qui et tira i qui capitanja el diàleg social. Tot en un”, lamenten treballadors del sector. Va ser també Canals qui va capitanejar la resposta a la crisi de Proactiva a Barcelona. I això que la companyia va entrar a la ciutat comtal en bon any: la signatura de Camps va prendre les regnes del socorrisme a Barcelona amb un repunt d'ingressos (+44%) fins als 5,7 milions i del benefici brut (ebitda) fins als 249.000 euros, un increment del 18% respecte a l'any anterior, se-

gons el Registre Mercantil. Amb tot, Camps, Canals i la resta de l'equip es van negar a subrogar als empleats, els van retallar el còmput de la bossa d'hores i, finalment, no els van pagar la formació. Van perdre el següent concurs però, encara així, segueixen en molts actes socials de l'Ajuntament de Barcelona, com a la Cavalcada de Reis.

La part social critica aquesta “operació de màrqueting” que, diuen, mescla oenegé i empresa com precisament ells eviten. Una cosa similar, diuen, ocorre amb Aecsa, la patronal catalana del sector, de la qual Proactiva forma part. “Llancen una campanya anomenada SOS Socorristes demanant millores en el sector, s'erigeixen en interlocutors. I després resulta que els seus convenis d'empresa són molt pitjors que els nacionals”, critiquen les fonts consultades. La seva conclusió? “La tasca d'Open Arms és encomiable, però Oscar Camps va fer una gestió pèssima de l'empresa i segueix en la mateixa línia malgrat els revessos socials i judicials”, postil·len.

Ignasi Jorro

Article publicat a Kaosenlared

Dret de vaga sense dret a vaga

Fa poc més d'un mes vam conèixer un posicionament del jutge Santiago Vidal declarant legal l'esquirolatge realitzat per Fira de Barcelona, denegant l'aplicació de mesures cautelars per garantir el dret de vaga.

L'empresa va subcontractar un altre proveïdor de muntatge d'escenaris per així rebentar la vaga del personal en lluita. El jutge va fer servir com excusa una jurisprudència encara en litigi per la qual una empresa client podia adjudicar el servei prestat per una empresa proveïdora en vaga a una altra. A banda d'això, Santiago Vidal va afegir de la seva collita que seria ‘desproporcionat’ que el dret de vaga passés per sobre de les afectacions a terceres persones que participarien a les activitats programades al festival Sónar.

Em pregunto quina vaga no afecta a tercers. Com es pot posar a la mateixa alçada aquest suposat dret per sobre de la capacitat de poder igualar les forces en una taula de negociació? Si el jutge hagués fet efectiu el dret fonamental recollit a la constitució per sobre dels poderosos interessos de la Fira, el conflicte s'hauria solventat en unes hores. Per contra, va deixar la vaga a l'alçada d'un acte folkloric sense conseqüències reals de pressió. No passem per alt que l'Ajuntament de Barcelona i Generalitat de Catalunya formen part del patronat de la Fira i no van moure un dit.

Un parell de setmanes després es va conèixer que el senyor jutge va demanar la seva jubilació

voluntària i a viure, que són dos dies. En tot cas aquesta aberració que escup al dret de vaga de la classe treballadora es contextualitza dins d'una ofensiva general que ens ha de fer reflexionar al respecte.

El primer que cal comprendre és que el dret de vaga hauria de ser il·legal en qualsevol sistema capitalista. Som, objectivament, davant un sabotatge col·lectiu contra propietats alienes i que provoquen un dany econòmic als seus legítims propietaris. Amb aquesta coacció, es vol que l'altre part cedeixi en els seus plantejaments. Quina diferència hi ha amb la figura del xantatge penal? Cap, perquè ho és.

No hi ha cap altre acció sota aquests paràmetres que sigui tolerada pel sistema. Si no es reprimeix pel simple fet de fer-ne és única i exclusivament perquè es va arrencar per la força i el capitalisme va haver de cedir com a mal menor d'altres escenaris. Actualment no es pot eliminar sense més, doncs encara és valorat positivament com a signe de ‘democràcia’ pel conjunt de la població. Per tant la utopia neoliberal de l'oligarquia és rebaixar-ho a un dret formal més de la vitrina de les hipocresies del sistema, sense força real efectiva. Posar el dret de vaga just al costat de l'article 47 de la Constitució que diuen garanteix el dret a una vivenda digna a tot ciutadà/ana. Risas.

El dret de vaga no és només que algunes persones puguin fer-ne, sinó que la vaga sigui

efectiva, que tingui el suficient poder de coacció com per fer modificar la voluntat d'empresaris o governs. Això implica la capacitat d'aturar els mitjans de producció i no permetre esquirolatge de cap tipus. Tot el que no sigui això la converteix en una farsa sota unes normes de domesticament cada vegada més estretes.

Sense estendre'ns gaire, la via cap a la irrellevància de les vagues segueix tres principals camins:

>Uns serveis mínims brutals. Només al darrer mes, les convocatòries de vagues a RENFE de la CGT només les poden realitzar el 3% de la plantilla. La vaga de Ryan Air té serveis del 100% en els viatges a les illes (com si tota la comunicació amb aquestes depengués d'aquesta companyia). Ampliació dels serveis mínims a les vagues de Metro a Barcelona per “contaminació” (episodi que no va causar restriccions a la circulació de vehicles privats), i un llarguíssim etcètera que en ocasions demana més personal en servei mínim que el que hi ha sense vaga.

>La criminalització de les vagues. Conscients que la població no estarà per l'eliminació d'aquestes, almenys de moment, els mitjans de comunicació en mans del poder econòmic o polític es centren en les afectacions. Creen el context adequat per facilitar les restriccions que realitzaran els governs o promocionant un ambient per ‘regular’ més en-

cara les vagues al sector privat. “Jo no tinc cap culpa, Em sembla bé que hi hagi vagues però sempre paguem els mateixos”.

En aquesta criminalització a nivell polític hi participa gairebé tothom. Els que ho fan obertament o els hipòcrites que filtren salaris manipulats de treballadors de Metro per a llençar a la població contra ells, les que diuen que ‘no es pot negociar amb vaga convocada’ o les que parlen en xats privats que la CGT ‘és un càncer pel sector públic’ per les diferents lluites que realitzen.

>Creació de nous precedents, les vagues de proveïdors. Aquest punt, encara en litigi, és molt preocupant. L'economia productiva avui dia es basa en les externalitzacions dels processos productius. A tota empresa important hi ha una galàxia de proveïdors. Quan un d'aquest fa vaga, la seva capacitat de pressió ve donada moltes vegades en el dany que exerceix al negoci del client, que habitualment afegeix pressió addicional al proveïdor perquè solventi el seu conflicte.

Amb la sentència del Suprem sobre el cas Altrad (encara en recurs) s'obre la porta a que tota empresa client pugui fer esquirolatge legal, derivant la prestació de servei de l'empresa en vaga a una altra. S'acaba d'aquesta forma amb la capacitat d'aturar de forma efectiva la producció del servei, deixant molt minvada de força la vaga: el proveïdor només ha de resistir la pèrdua temporal

de plusvàlues del contracte, el client tenir plans de contingència.

Amb aquest panorama, que legalment anirà a pitjor, i que pot tenir el toc de gràcia tard o d'hora en la redacció d'una llei de vaga, tenim dues alternatives com a sindicat i sindicalisme en general. La primera és seguir adaptant-nos a les normes existents i assumir-les, acceptant una estratègia que posa punt i final a la capacitat efectiva de la majoria de les vagues. La segona és incrementar el conflicte i la resposta a les agressions per defensar i compensar la pèrdua de poder de la vaga legal.

Aquí cadascú ha d'explorar noves vies (vagues “il·legals”, diferent tipus d'accions complementàries, etc.), però sembla clar que moltes passen per afegir noves formes de pressió a la realització de les vagues. I això implica normalitzar mecanismes de socialització, apertura dels conflictes laborals al territori, creació d'escenaris imprevisibles i una major confrontació del tipus que es decideixi i convingui en cada moment. Hem d'anar deixant més de banda la mirada legal per unir i enfortir de forma més decidida la sindical i social. Ens juguem molt.

Óscar Murciano

Secretari d'Acció Sindical de la CGT de Catalunya

Pere Aragonés

Pere Aragonés, el nou líder d'ERC, ens la vol frotre doblegada amb la seva proposta de llei que ja és popularment coneguda com a “Llei Aragonés”. Després de donar-nos la tabarra amb el procés, de vendre la moto a la població sobre les meravelles de la nova futura república... Ara, la volen posar en pràctica. Això sí, construint una Catalunya més neoliberal. Doncs a nosaltres, ens trobaran de cara

Grande-Marlaska

El ministre de l'interior, antic magistrat de l'Audiència Nacional, ens ha donat una lliçó de dret en majúscules aquests últims dies. Responsable de l'operatiu contra els activistes dels CDR, aquest especialista en dret penal i jefe jefazo de la policia ha aconseguit enganjar a la gent no pel que ha fet, sinó pel que podrien haver fet. Tot un clàssic de les dictadures feixistes instal·lant-se en la democràcia espanyola del S.XXI. Bravíssimo.

Santiago Vidal

El jurista per excel·lència dels indèpes hiperventilats se'ns ha jubilat. Aquell que havia de ser “el constitucionalitzador” de la nova república... Doncs aquell friki, just abans d'anar-se'n a casa a viure la vida, va sentenciar que els Riggers no tenien dret a fer vaga al Sónar, perquè “afectava a tercers”. Miri Santiago Vidal, seguirem fent vaga afecti a tercers, a quarts o a qui sigui. Podria haver-se jubilat abans vostè. O morir-se. També.

Dones de Rojava

El semàfor verd d'aquest mes va per les dones de Rojava. És aquest mes però podria ser qualsevol altre. O sempre. Les dones del IPJ de Rojava estan preparades per a defensar el territori alliberat de la més que possible invasió turca. Les dones kurdes que defensen aquesta zona alliberada del nord-est de Síria estan disposades a defensar els avenços de la revolució fins l'últim alé. Sense dubte, un exemple per totes nosaltres.

EL SEMAFOR INSURRECTE

Els accidents de treball amb baixa han crescut un 36% a Catalunya des que s'aplica la reforma laboral

Si es manté la tendència actual el 2019 podria acabar amb 100.000 accidents registrats, una dada que no es donava des del 2010

La reforma laboral, qualificada per l'expressident d'Espanya, Mariano Rajoy, "d'extremadament agressiva" i no esmenada pel govern del PSOE, ha contribuït a l'augment de l'accidentalitat a Catalunya, segons es desprèn de les dades recopilades per Diari del Treball i les valoracions sindicals. En concret amb dades de gener a juliol els accidents amb baixa han crescut un 36% des de 2013 quan va començar l'aplicació de la reforma laboral.

Fa poc els sindicats mostren la seva alarma davant del fet que entre gener i juliol s'havien produït a Catalunya 56 morts en accident laboral. Més concretament al juliol el nombre d'accidents laborals mortals era de 10.

Aquest diari ha mirat d'esbrinar si aquest augment d'accidents laborals era puntual o se cenyia a l'últim any. El resultat és que, si es compta el període de gener a juliol d'enguany, el nombre d'accidents amb baixa suma 59.704, cosa que representa un increment del 6% dels accidents respecte al mateix període de l'any anterior, i la tendència és creixent des de 2012.

Es podria argumentar que l'increment d'activitat fruit de la recuperació econòmica pot explicar que hi hagi més accidents. Per això s'ha creat l'índex de sinistralitat, que mesura el nombre d'accidents per cada 100.000 treballadors, cosa que obvia aquest extrem.

Tant si el càlcul es fa en funció de la totalitat dels accidents com si es fa a partir de l'índex de sinistralitat es veu, en els últims anys com la tendència és descendent els primers exercicis i a partir de 2012 s'enfila en un creixement constant. Així, aquest any el nombre d'accidents amb baixa laboral ha crescut un 36% si es compara amb els que entre gener i juliol s'havien registrat l'any 2013. Cal pensar que durant el primer semestre

els accidents laborals amb baixa acostumaven a ser el 60% del total. En aquest sentit, si es manté el creixement experimentat els últims anys a la fi de 2019 es podria superar la xifra psicològica dels 100.000 accidents amb baixa. Per trobar una xifra semblant caldria anar enrere fins a l'any 2010.

Si es miren els gràfics, es veu que tant en xifres absolutes com en l'índex de sinistralitat a Catalunya es dibuixa una evolució

idèntica: els accidents baixen fins a 2012 i pugen des d'aquesta data en una tendència que no s'ha frenat. Això passa encara que l'índex mesura els accidents en el conjunt de l'any i no es discriminen mensualment.

Cristina Torre, secretària d'acció sindical de CCOO de Catalunya assegura que "l'explicació cal buscar-la en la reforma laboral". Fa memòria i recorda que l'any 1995 es va aprovar la llei de prevenció de riscos labo-

ral. L'aplicació d'aquella normativa va possibilitar la lenta reducció dels accidents, tant lleus, com greus o mortals. I és a partir de la reforma laboral quan la tendència canvia i la corba s'enfila.

"La reforma laboral inclou en un dels seus apartats menys coneguts que les mútues prenguin un paper protagonista en la gestió dels accidents", diu Torre. A partir de la reforma de la normativa que regula la intervenció de les mútues en els accidents que es produeixen a les empreses, són aquestes entitats, que d'altra banda han de pagar els salaris quan hi ha incapacitat fruit dels sinistres, les que qualifiquen els accidents. I precisament, des que ho decideixen les mútues, el nombre d'accidents lleus ha crescut i els greus han baixat. Això té una repercussió directa en les inversions que han de fer les empreses en prevenció, si baixen els accidents més perillosos, no cal dedicar fons a evitar-los, poden pensar els empresaris. Però, si no hi ha polítiques preventives, el resultat és que hi ha més accidents.

"Una cosa que hem vist és que ara la majoria de les declaracions d'accidents laborals greus tenen a veure amb sinistres amb afectació violenta sobre les persones. Si hi ha un aixafament d'un treballador, això no es pot amagar, perquè hi ha atestat policial i intervé també la inspecció de treball, però si una per-

sona fruit de l'estrès pateix un accident cardiovascular, pot passar com un cas lleu, i quedar amagat en els índexs de sinistralitat", afirma Torre.

La reforma laboral, segons la sindicalista de CCOO, ha tingut un altre efecte perjudicial per a la classe treballadora i la seva seguretat a la feina: ha fet possible

la cadena de subcontractacions que permet que una empresa passi parts de la seva activitat a altres companyies que, per tenir guanys retallen, no només

salaris sinó també inversions en salut i prevenció d'accidents.

Un tercer aspecte que explica l'evolució creixent de la sinistralitat és la proliferació de feines amb contractes precaris o parcials. Aquests llocs de treball els ocupen persones que per les seves condicions contractuals acostumen a estar més disposades a acceptar feines amb més riscos o sense la protecció adient, mentre que els operaris amb fixesa contractual acostumen a reclamar mesures de seguretat o poden recórrer als seus representants sindicals per evitar fer feines que posin en perill la seva integritat.

Per la seva banda, Núria Gilgado, Secretària de Política Sindical de la UGT de Catalunya, coincideix en els fons amb les declaracions de Torre. Ho fa amb gairebé un eslògan: "sempre hem dit que la precarietat porta a la sinistralitat", diu. En aquest sentit recorda "diversos estudis que hem fet al sindicat que mostren que en aquells sectors

amb condicions laborals més dolentes és on es produeixen més accidents de treball".

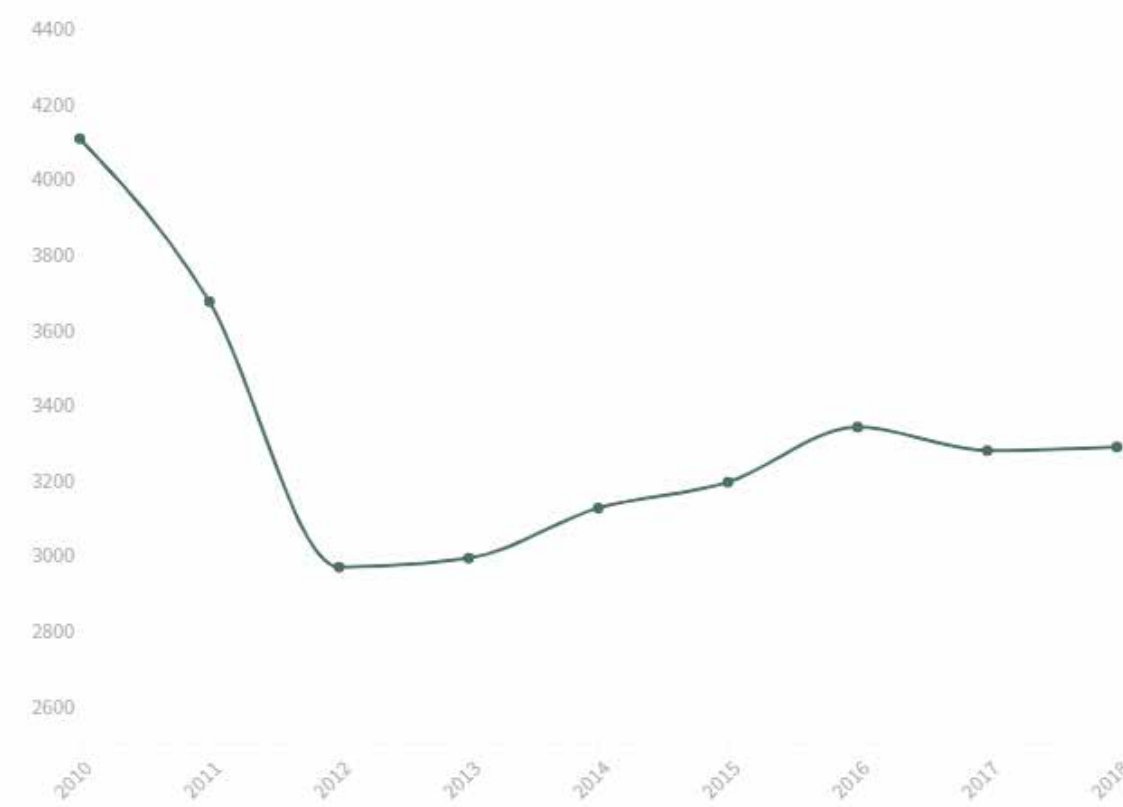
Gilgado posa sobre la taula un seguit de circumstàncies que en la seva opinió fan que els accidents es disparin a partir de la posada en marxa de la reforma laboral: "la flexibilització i l'allargament de les jornades de treball, els horaris interminables i la rebaixa de salaris". Però, en la seva opinió un element fonamental és que "a partir de la reforma laboral es va veure el que són inversions en prevenció com una mera despesa, i es van retallar aquestes mesures, cosa que ha fet que al país no hi hagi una cultura preventiva necessària per assegurar el treball i la salut".

I encara hi ha un altre element indirecte que lliga els accidents amb la reforma laboral: és la nova norma que obliga a declarar la jornada laboral. "La sentència del Tribunal de Justícia de la Unió Europea (TJUE), justifica l'exigència del control dels horaris per fer que es compleixin els temps de descans. Dit en altres paraules, si no se sap les hores que treballa una persona no es poden tampoc reclamar els temps de descans", diu Cristina Torre. És sabut que la desregulació massiva d'horaris va arribar de la mà de reforma laboral. Però no tot són aspectes crítics. La legislació espanyola ha decidit des de l'1 de gener d'aquest any adoptar els criteris per classificar els accidents de treball, seguint les pautes establertes per l'Organització Internacional del Treball (OIT), i la Unió Europea (UE).

L'adopció dels criteris permetrà tenir dades estadístiques de com es produeixen els sinistres i adoptar les polítiques conseqüents per evitar-los. Ara bé, això podria no aplicar-se a Catalunya, explica Torre, perquè la Generalitat ha decidit no utilitzar la classificació esmentada, per la qual cosa aquí tampoc es podran conèixer els accidents segons les seves causes.

Evolució de l'índex de sinistralitat

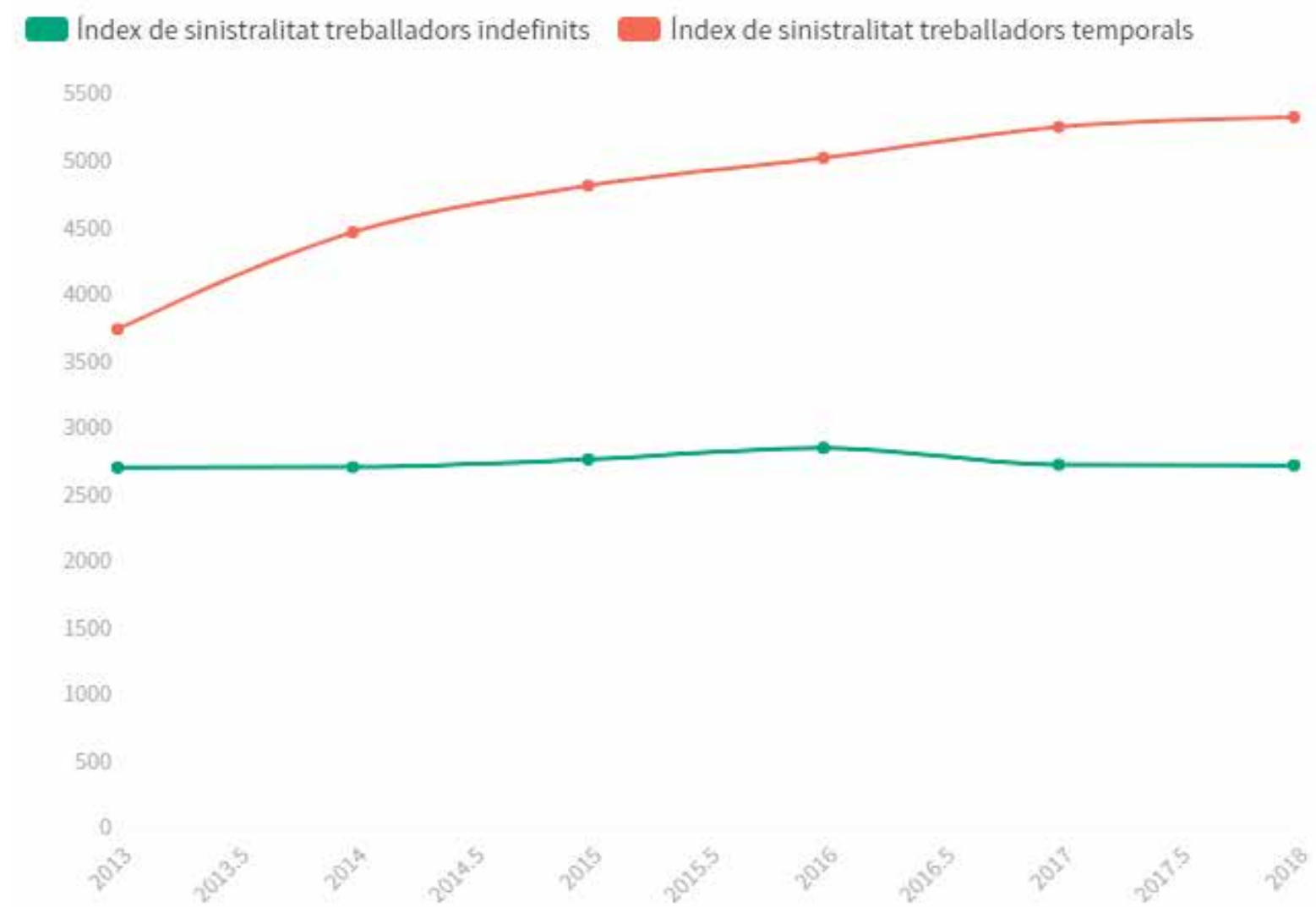
Sinistres per cada 100.000 afiliats a la Seguretat Social

Font: Observatori del Treball i Model Productiu • Gràfic: Victòria Oliveres

L'índex de sinistralitat pels treballadors amb contracte indefinit i temporal

Sinistres per cada 100.000 afiliats a la Seguretat Social

Font: Observatori del Treball i Model Productiu • Gràfic: Victòria Oliveres

Alliberem-nos de l'opressió dels estats i del capitalisme. Autodeterminació i autogestió

Novament aquest 11 de setembre la CGT de Catalunya, en compliment dels seus acords congressuals, mostra el seu suport a l'autodeterminació del poble català, així com la de tots els territoris on les persones decideixin quin vol que sigui el seu futur. Des de les muntanyes i planures de Rojava a la selva de Chiapas, als carrers d'Exarchia, centres socials alliberats, col·lectius, sindicats autònoms o, en general, qualsevol espai petit o gran que sigui arrencat de les urpes dels estats i el capital.

Per l'anarcosindicalisme, i en general el moviment llibertari, l'autodeterminació tant individual com col·lectiva no ha de tenir cap altre límit que la solidaritat, la igualtat i la llibertat. Mai no podrem decidir en llibertat real sense alliberar-nos del criminal sistema capitalista que ens manté dominats i sotmesos a regles que no són les nostres. Ni tampoc volem viure en cap nou món que no es construeixi sota la referència d'una estricta solidaritat i cooperació humana.

Constatem les dificultats i reptes que afrontem com a classe treballadora aquest 2019 a tots els nivells per a exercir aquesta plena autodeterminació. A nivell global la necessitat de conquerir nous territoris per mantenir el capitalisme està cremant l'Amazònia, el canvi climàtic que causa les deixalles del productivisme i consumisme aboca a una crisi planetària a la que hem de respondre en les mobilitzacions del proper 27 de setembre.

A Europa el feixisme, ara amb corbata i no amb camises pardes, segueix creixent i enverinant la població amb missatges

d'odi i enfrontament entre grups socials o ètnics. La hipòcrita Europa segueix assassinant milers de persones a la Mediterrània fruit de la seva voluntària inacció i polítiques racistes d'estat.

L'estat espanyol manté la repressió com a mitjà prioritari en la gestió de conflictes polítics i socials. Les seves presons no han deixat de tenir en cap moment presos polítics, dissidents, sindicalistes o insumisos a les regles que regulen un sistema jeràrquic d'obediència i sotmetiment. L'anomenat govern "socialista" segueix fil per randa els consensos del Règim del 78: mites i restriccions cada cop més elevades de drets civils. La derogació de la reforma laboral és ja prou evident que quedarà en canvis cosmètics acceptats i legitimats pels agents sindicals del sis-

tema. El mateix camí que realitzarà la llei mordassa del govern anterior.

A Catalunya estem a les portes del canvi de cicle del processisme institucional, cap a una imatge més adaptada a la realitat actual i als interessos d'alguns partits polítics. Pel que fa a les condicions materials i vitals de la classe treballadora catalana, seguim on érem: Els paradigmes neoliberals es consoliden i s'estenen des de les administracions, amb la única resistència i l'oposició del sindicalisme i de les organitzacions combatives. Seguim tenint temps d'espera i recursos ínfims a la sanitat pública, l'ensenyament continua sent l'objecte de desig de grans interessos en els processos més o menys soterrats de mercantilització i privatització. El projecte d'externalització

de la llei de contractació de serveis socials (la coneguda com a 'Llei Aragonès') no és més que un burd muntatge per legitimar el repartiment procedimentat del pastís dels serveis socials. Mentre els sous continuen estancats o baixant, els lloguers han pujat un 40% en 5 anys.

El que va néixer com a una suposada nova política continua sense cap canvi significatiu real en els municipis que governen, mentre en alguns com Barcelona uneix amb alegria les porres de la guàrdia urbana a la del cos de mossos d'esquadra contra els companys i companyes manters.

Davant tot aquest panorama, la CGT de Catalunya fa una crida a l'organització de la classe treballadora per a fer-hi front, com a primer pas d'un procés d'ofensiva posterior. Re-

vindiquem el conflicte com el mitjà necessari per conquerir drets i avenços socials, calen més vagues i menys pactes socials de la rendició. Constatem que cal seguir als carrers contra les polítiques de les oligarquies, contra la repressió de l'estat i pels nostres drets, com vam fer el 3 d'octubre i tantes altres vegades. Fem, finalment, una crida a normalitzar la desobediència i rebutjar activament tota forma de resposta punitiva de l'estat, generalitat o ajuntaments contra les mobilitzacions i reclamacions socials. Construïm activament una autodeterminació real que ens porti a l'autogestió quotidiana de la nostra vida!

Comunicat del Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya

NOTÍCIAS SINDICALS

Seguiment majoritari de la vaga a Telepizza

L'empresa no compleix amb el pagament del salari mínim interprofessional establert pel govern central en el reial decret 1463/2018 de 21 de desembre i es dedica a maniobrar de tal manera que no s'ha realitzat l'increment legal corresponent a la pujada del salari mínim interprofessional». Així denuncia

la CGT la situació que viuen els treballadors de Telepizza a Reus. El sindicat ha organitzat per aquest dissabte una jornada de protesta en forma de vaga, que els treballadors han secundat en el 90%. Durant la jornada de vaga han reclamat també millores pel que fa a la salut laboral i la prevenció de riscos.

Doctorants de la UB a la vaga

El passat 19 de setembre els i les doctorands i investigadors de la Universitat de Barcelona van anar a la vaga convocats per diferents assemblees.

Des de primera hora del matí els piquets han tallat les principals vies de la ciutat comtal. Les vagues van ocupar el rectorat per a que l'equip directiu

de la universitat atengués les seves demandes. Aquestes són que s'apliqui l'EPIF també a la UB, una llei que ja s'ha aplicat a diferents universitats (veure Catalunya 209).

Entre aquestes mesures es contemplen un important augment salarial i un quart any de contractació per les becàries.

La CGT denuncia la situació a Correos de Sabadell

El passat 27 d'agost membres de la secció sindical de la CGT Correus Vallès Occidental van presentar una denúncia davant el jutjat penal per la situació que pateixen els i les treballadors de diverses unitats de repartiment de Sabadell. La CGT demana més contractació estable ja que l'excés de feina en el repartiment de notificacions administratives està recaient sobre els treballadors, agreujant de forma notòria la salut laboral i fent augmentar els accidents laborals. Recorden així mateix que

en el darrer any hi ha hagut ja quatre accidents laborals mortals. Aquesta situació, que afecta greument als reparadors de Correus, és també un greuge pels usuaris ja que moltes notificacions no s'entreguen en el termini establert.

Per aquests motius la secció sindical de CGT ha convocat diverses mobilitzacions durant el mes de juny a les portes de l'empresa per exigir que es retirin les sancions i es readmeti el company acomiadat.

Eleccions sindicals

Bus turístic

CGT 2 delegats

UGT 1 delegat

CCOO 1 delegat

USOC 1 delegat

Front comú per aturar la llei Aragonés

Diverses entitats del món social i sindicats han fet front comú contra el que es coneix com a Llei Aragonés. Les entitats, de les quals CGT és integrant, denuncien que la llei suposa que aquests serveis es regeixin per les lleis del mercat i per la lògica de la cerca de beneficis sense aturador i no pas tenint en compte les necessitats de la ciutadania. Consideren, a més, que la normativa, si s'aprova tal com està redactada, implicarà la consolidació de privatitzacions en aquests àmbits i afavorirà, fonamentalment, a grans empreses privades. És per això que s'ha convocat una manifestació pel proper 19 d'octubre a Barcelona.

Mobilització de les treballadores de l'Hospital Pius de Valls

Els treballadors s'han concentrat per exigir a la direcció i al consell d'administració una millora de les condicions laborals. El comitè denuncia que «no s'han cobert les vacances» i ha calgut fer «més feina amb menys personal», i que en alguns espais de l'hospita-

l es treballa amb unes temperatures superiors a les recomanades, que agreugen les condicions laborals i perjudiquen els usuaris. La concentració s'ha convocat sota els lemes 'Per un treball digne' i 'Per donar una assistència decent a la població'.

La CGT Renault denuncia l'eliminació del torn de nit

La secció sindical de la CGT a la fàbrica de Renault denuncia la proposta de l'empresa de l'eliminació del torn de nit, que suposa un greuge per la plantilla en la que es perdrien molts llocs de treball. A un comunicat emès denuncien que es podrien perdre, sumats als de les factories de Sevilla, fins a 700 llocs de treball el que, tenint en compte les empreses

auxiliars, podrien ser fins a 2.500. La secció denuncia, a més, que l'empresa porta anys rebent subvencions i ajuts per part de les administracions (que no deixen de ser diners de les treballadores) i exigeix que, ara, sigui l'empresa la que faci l'esforç. Les negociacions amb la direcció de l'empresa continuen i no es descarten properes mobilitzacions.

La CGT de Catalunya es suma a la setmana de lluita contra el canvi climàtic

La central anarcosindicalista s'ha sumat a les mobilitzacions contra el canvi climàtic de la darrera setmana de setembre. En un comunicat denuncien que la solució no passa per un "rentat de cara" del capitalisme, sinó per la destrucció d'aquest sistema econòmic que a més d'ofegar la majoria de la població mundial, destrueix el planeta i els ecosistemes que ens sustenten. En aquest sentit, afirmen que la lluita ecologista ha d'anar de la mà de la "lluita per la llibertat, la igualtat i la justícia social".

Badajoz: genocidi i memòria

“Se llevaron a mucha gente buena, yo todavía era chiquinina pero aquello fue muy gordo”.

Així recordava ahir la meva àvia, una dona de 91 anys, aquells dies d'agost del 1936 a la seva terra natal. Ella, llavors una nena de 10 anys, pobre com la resta de la seva família, emigrà cap a Catalunya anys més tard, però el record del que va perpetrar l'exèrcit feixista a Badajoz, sembla que l'ha acompanyat durant tota la vida.

Aquesta ciutat extremenya, defensada per prop de tres mil milicians i cinc cents soldats republicans, fou una de les primeres poblacions a caure en mans de l'exèrcit franquista. Més de dos mil legionaris i prop de vuit cents regulars marroquins, ajudats d'artilleria, aconseguiren entrar a la ciutat el 14 d'agost del 1936, sota el comandament del general Juan Yagüe, previ bombardeig de l'aviació italiana.

Però al que es referia la meva àvia no era pas a les vicissituds de la batalla de Badajoz, sinó a tot allò que va passar després. Poques setmanes després de l'aixecament feixista, les tropes que entraren en aquesta població posaren en pràctica la doctrina del general Mola: “Se tendrá en cuenta que la acción ha de ser en extremo violenta (...) Hay que sembrar el terror... hay que dejar la sensación de dominio eliminando sin escrúpulos ni vacilación a todos los que no piensen como nosotros”. A tal efecte, amb l'entrada de les tropes feixistes es van produir tot tipus de barbaritats, violacions de dones per part de les tropes marroquines, assassinats indiscriminats, inclús de criatures, pillatge, robatoris, incendis, etc. Els cadàvers van restar estesos als carrers durant dies, per escarmentar la població, i perquè la població viva no donava a l'abast per enterrar la població morta.

Però el que penso que la meva àvia no entenia era que el destí d'aquesta població havia quedat segellat potser uns mesos abans, concretament el 25 de març del 1936. Aquell dia, més de 60.000 jornalers, sota el paraigua de la Federació Espanyola de Treballadors de la Terra van ocupar 23.500 hectàrees de terra sense treballar, la propietat de les quals estava en mans de tan sols set propietaris. La major ocupació de terres del període republicà, que desbancà per la via de l'acció directa les tímides aplicacions de la Reforma Agrària i la inacció de l'Estat republicà. Aquells camperols van tenir la valentia d'enfrontar-se al poder dels terratinents (dels “señoritos” que diria la meva àvia). Un exèrcit famolenc de jornalers, costureres, mecànics, “junteros”, criades, manobres... van fer més “república” en un dia que l'Estat en vuit anys. Van decidir deixar de resistir, i van passar a l'ofensiva.

Aquesta és una de les raons per les quals, mesos després, el 14 d'agost, el general Yagüe va ordenar el confinament de tots els presoners (molts d'ells civils) a la plaça de toros. I sota la mirada atenta dels terratinents i latifundistes es dugué a terme la venjança decisiva dels señoritos, l'afusellament sense previ judici ni cap tipus de garanties de milers de persones (algunes fonts parlen de fins a 4.000) escapçant així el projecte de transformació social més gran que havia viscut mai el poble extremeny i, segurament, un dels més profunds de la II República. Com sol passar, totes aquestes persones assassinades no tenen nom. Estan

enterrades en fosses comunes, encara sense excavar. No tenen nom ni cognom. Són poble.

No és d'estranyar doncs que per a una nena de 10 anys aquests successos es quedin incrustats permanentment en la seva memòria. Tot i així, a banda de la repressió que visqueren els homes i dones d'Extremadura, com a la resta de l'Estat espanyol, encara els hi quedarien 40 anys, i més, de silenci. Un silenci que és el que potser fa que a una àvia de 93 anys se li entelin els ulls al recordar una tarda d'estiu el que passà a la seva terra 83 anys enrere. Un silenci que ha estat la segona condemna per a totes les que van patir la repressió i la dictadura. Perquè, no ens enganyem, si el genocidi de Badajoz és un fet rellevant de la guerra civil, si és un dels fets més decisius en la història d'Extremadura, el fet que no formi part del debat públic no és casual.

Els que ens dediquem a l'ofici de crear coneixement sobre el passat, sabem que la història no és imparcial. Sabem, també, que la història la fa qui té les eines i la capacitat per fer-la. I a l'Estat espanyol, durant moltes dècades, qui ha tingut els mitjans per a fer la història és un sector determinat de la població, amb una ideologia i una pràctica política també concreta. No només durant el període de dictadura, on el cinisme de les institucions franquistes van obligar a la població de Badajoz a caminar per un carrer anomenat General Yagüe, sinó també durant la mal anomenada democràcia actual.

Proves d'això n'hi ha un munt, però parlant del que avui recordem, un exemple clar és que el 2002 el govern del PSOE (sí, aquell partit que també va patir la repressió l'agost del 36) va enderrocar la plaça de toros per a construir un palau de congressos. El propi ajuntament, el 2009 va decidir enderrocar també la tàpia del cementiri, plena de forats de bala que recordaven els afusellaments. El motiu de l'enderroc: “qüestions urbanístiques”, esborrant d'aquesta forma els testimonis immobles d'aquella infàmia. Tampoc cal dir que, en cap cas, els responsables han estat no ja condemnats, sinó com a mínim assenyalats per les autoritats “democràtiques”.

Així, la necessitat de recordar la massacre de Badajoz adquireix avui dia més importància que mai. Perquè no només és una qüestió de discussions entre tendències historiogràfiques, és una qüestió de lluita ideològica actual, una qüestió de justícia social. Aquell genocidi aconseguí el seu objectiu: estendre la por i la resignació entre les classes populars extremenyas. Aquella matança, va assegurar la permanència del latifundisme, de les relacions clientelars, d'un domini sagnant per part de l'oligarquia que encara avui perdura. D'aquí la urgentíssima necessitat de recuperar la Nostra història, la dels explotats i explotades, la dels assassinats i assassinades. Perquè la història, en tant que participa de la creació de coneixements, forma part també de la nostra praxis transformadora, i es converteix en una eina per recuperar el nostre passat i generar visions crítiques sobre el present, articulat amb les nostres realitats, les de la classe treballadora.

Joan Fuster va escriure fa temps que tota política que no fem nosaltres serà feta contra nosaltres. Jo m'atreveria a afegir que, també, tota història que no fem nosaltres, serà feta contra nosaltres.

la Història,
en tant que
participa de
la creació de
coneixements,
forma part
també de
la nostra
praxis
transformadora

Manuel Quesada

Afiliat al Sindicat de Transports de la CGT de Sabadell

Salut i anarcosindicalisme! Cap comarca sense sindicat

El sindicat
(...) esdevé
referencial
i permet
l'organització
en
majúscules
incloent-hi
una xarxa
de relacions
solidàries
eficaç.

La CGT està sens dubte en creixement, lent però real. I hem de créixer més i sobretot saber créixer bé. Per això la formació és tan important: la teòrica però sobretot la pràctica, la que aprenem per mitjà de l'acció i amb l'exemple que hem de donar les persones militants.

La nostra presència ha de créixer necessàriament als sectors de treball més precaris, abandonats pels sindicats majoritaris (en representativitat) als quals no els hi surt econòmicament rendible ser-hi. De igual manera hem de créixer als territoris més empobrits i poc poblats que són abandonats pel mateix motiu pels sindicats grocs abans esmentats.

La nostra presència a la precarietat i al territori ens és pròpia, té molt de passat i molt de futur, entre altres coses perquè en aquests sectors i llocs l'únic sindicalisme efectiu és l'anarcosindicalisme (l'acció directa, l'assembleari, etc.). Ser el referent sindical a les comarques catalanes està al nostre abast si encaminem els nostres esforços com organització també en aquest sentit.

Aquest model sindical, a més, permet apropar-nos a la pràctica d'un anarcosindicalisme global o integral —com l'històric— que va molt més enllà de l'àmbit purament laboral. El sindicat a més d'una eina de lluita laboral amb aspiracions revolucionàries, com que és el referent local d'oposició a l'explotació i al poder, esdevé referencial i permet l'organització en majúscules incloent-hi una xarxa de relacions solidàries eficaç.

Són massa les comarques on tot i tenir afiliació no hi tenim cap sindicat. Sóc perfectament conscient de la feina de tirar endavant des de zero una organització i per això sé que el més important no són aquestes circumstàncies favorables que fins ara he assenyalat. Sé que el més important és que hi hagi un petit grup de persones disposades de veritat a tirar endavant l'organització com una prioritat vital. Cal per tant buscar aquesta gent a cada comarca, fomentar i permetre que apareguin, sent generosos i fugint del frontisme i altres irresponsabilitats que tant de mal ens fan com a organització.

D'altra banda, ara mateix no paren d'aparèixer i créixer opcions i grupuscles sindicals petits o bé de ram i lluites sectorials diverses. Haurien d'estar a la CGT, així de clar, malgrat la incomoditat i els problemes que això de ben segur comportaria. De la mateixa manera que hauríem de compartir organització amb altres sindicats de la nostra família. No vull semblar ingenu, simplement assenyalo que els motius que la realitat sigui tant allunyada al que dic no són objectius. Si no som capaços que aquest treballadors actius en la lluita sindical estiguin a la nostra organització, considero que sempre que sigui possible i en base en aquesta lluita els diferents sindicats de la confederació hi hem de poder col·laborar-hi.

Salut i anarcosindicalisme!

J. Cara Rincón

Afiliat al Sindicat d'Activitats Diverses de Berga

Emili Cortavitarte

Parlem amb Emili Cortavitarte, militant de CGT i professor d'història a secundària. Gran conegut dins la CGT Catalunya, l'Emili porta anys al peu de la barricada. Llicenciat en Història Moderna i Contemporània, ha estat Secretari General de la CGT de Catalunya, Secretari General de la Federació d'Ensenyament de Catalunya, Secretari de Acció Sindical i Relacions Internacionals d'aquesta federació i ha participat en multitud de publicacions sobre història del moviment llibertari. Ara ja jubilat, parlem amb el que és l'actual president de la Fundació Salvador Seguí (FSS).

Bon dia, Emili

-Ets un dels membres fundacionals de la FSS?. D'on sorgeix la idea? Què us porta a constituir una entitat com aquesta?

No, jo no vaig ser membre fundacional, però em vaig incorporar com a soci ben aviat. De les fundadores, algunes ja no són entre nosaltres com Maria Angels Rodríguez i Luis Altabe i cal reconèixer la seva dedicació.

La Fundació Salvador Seguí va sorgir el 1986. Els objectius foren constituir una fundació que recuperés la memòria històrica de l'anarcosindicalisme i de l'anarquisme i, també, documentació de la CNT renovada (després CGT) i dels moviments socials.

La singularitat fou que no és va constituir una fundació a l'ús, depenent de l'organització, es volia que es mantingués al marge de les fluctuacions i disputes internes, d'aquí la seva autonomia de funcionament i, alhora, estreta col·laboració amb la Confederació des del començament.

Es van constituir delegacions a Madrid, València, Granada i Catalunya.

-Per què penses que és important recuperar la Memòria Històrica?

D'entrada, perquè les classes populars i el moviment llibertari cal que coneguïn la seva història, en general ocultada, quan no deformada, per les versions del sistema o dels grans corrents acadèmics. En el cas de l'Estat espanyol, hem de sumar la brutal repressió, oblit i deformació patida durant les etapes franquistes i de la Transició.

En aquest punt, durant anys la centralitat de la recuperació de la memòria en la FSS es va focalitzar en la revolució social (1936-39) i l'exili. Sense tancar aquestes etapes, en els darrers anys, hem treballat més la Transició i les efemèrides centenàries (Congressos de la CNT de 1910 i 1911, Congrés de Sants de 1918, Vaga de la Canadenca de 1919).

-La vostra tasca es centra doncs, en la difusió de les idees llibertàries? O en la història del moviment llibertari?

Totes dues coses. Recuperar, difondre i reflexionar sobre la història i el pensament llibertari és una de les nostres claus. Però,

no només des d'una perspectiva ancorada en el passat, també intentem contribuir a les reflexions i propostes actuals de l'anarquisme, l'anarcosindicalisme i el moviment llibertari o d'altres experiències properes (okupes, sindicalisme alternatiu, repressió, zapatisme, confederalisme democràtic...).

En els actes del centenari del Congrés de Sants vàrem considerar que, a més de recordar i reivindicar el passat (llibre, mural i faristol a Sants), era important reflexionar sobre la realitat actual de l'anarcosindicalisme (debat amb CGT, CNT, Solidaridad Obrera, FAC i Embat) i les seves relacions amb els moviments socials (taula rodona amb Assemblea Grogga, feminisme, associacions de veïns i veïnes, pensionistes...).

-Salvador Seguí, el Noi del Sucre, fou un dels més destacats militants del anarcosindicalisme durant principis de segle. Per què escolliu aquest nom per la fundació?

Persortperal'anarcosindicalisme hi ha una gran quantitat de militants històriques a reivindicar (Anselmo Lorenzo,

Teresa Claramunt, Joan Peiró, Àngel Pestaña, Lola Iturbe, Horacio Prieto, Lucía Sánchez Saornil, José Peirats...).

Sens dubte, Salvador Seguí és probablement la figura més coneguda de totes a nivell popular. Es va considerar que era prou referencial i la més adequada.

-Com funciona la vostra entitat?

A Catalunya, tenim una base de socis i sòcies, que ens agradaria molt ampliar (la gent interessada es pot inscriure a <http://fundacionssegui.org/barcelona/ca/collabora/>), que contribueixen amb una aportació mínima de 30 € anuals. També rebem col·laboracions econòmiques d'alguns ens de la CGT de Catalunya. L'única font dels nostres arxius són els materials en donació, abans dels avis (ja no en queden) i ara de persones que ens aporten fotografies i documents del període de final de franquisme i transició i, en menor mesura, d'alguna secció sindical o sindicat que ens passa els seus butlletins, cartells o dossiers de lluites.

Fem una assemblea a l'any, com a mínim, per fer balanç econòmic i d'activitats del curs anterior i presentar i debatre les línies d'actuació pel següent.

Hi ha una nucli de col·laboradors (sis, també ens agradaria ampliar-lo!) que portem el dia a dia de la Fundació i ens reunim com a mínim un cop a la setmana on resollem consultes, proposem actuacions, revisem les activitats programades, classifiquem materials, busquem un espai adequat per als nostres arxius (més de 60 palès dipositats provisionalment en un espai de l'Ajuntament de Barcelona i milers de cartells en els locals de CGT Rubí) ...

A nivell confederal, tot i que hi ha un funcionament molt autònom, fem una reunió del Patronat (dos membres de cada delegació i el secretari general de la CGT) a l'any en la qual donem solució a les qüestions més burocràtiques (cal presentar pla d'actuació i situació econòmica al Protectorat de Fundacions del Ministeri de Justícia), ens passem informació d'activitats i cerquem vies de col·laboració entre les delegacions i amb la CGT.

En la darrera reunió vàrem concretar una exposició sobre el paper cultural del moviment llibertari a l'exili que s'inaugurarà a València en el darrer trimestre i després serà a disposició dels ens confederals per recórrer la península.

-Quina relació té la FSS amb la CGT de Catalunya?

La relació és manifestament millorable per les dues parts. De la nostra part, segurament explicar millor quina és la nostra feina, no donar per fet que tothom a la CGT de Catalunya sap què fem. Estar encara més oberts a la col·laboració i fer propostes que puguin ser valorades en els sindicats i les federacions.

Hem establert relacions de col·laboració amb l'SP de la CGT de Catalunya per publicar el llibre sobre el Congrés de Sants o per l'exposició i actes de difusió de la Vaga de la Canadenca. I, resta oberta la nostra participació en temes de formació i de memòria històrica llibertària.

Com he dit abans, hi ha sindicats i federacions que ens aporten econòmicament, i amb els mateixos i altres tenim col·laboracions freqüents:

Hem de fugir de singularitzacions o mitificacions, especialment en un moviment com el nostre

xerrades, passi de documentals, presentacions de llibres propis o aliens...

Amb altres no ho hem aconseguit i esperem millorar. Sempre restarem oberts al treball en comú.

-Vau publicar, en motiu del centenari del Congrés de Sants, un llibre sobre aquest comici, recuperant gran part de les actes i documents del congrés. Això és una feina. Com ho feu?

Vàrem observar que les darreres publicacions serioses sobre el Congrés s'havien fet als anys 70 del segle passat i estaven descatologades. Consideràvem que un fet succeït feia 100 anys, amb poc material gràfic recuperable, podia quedar molt llstat i reduït a un públic molt concret.

Vàrem dubtar si tornar a publicar el llibre de Manuel Lladonosa (posteriorment, ho faria Descontrol), però les nostres investigacions ens van menar a les actes del congrés i del miting i vàrem coincidir en què tenien una força brutal, que llegir-les era com ser-hi present o veure un documental «impossible».

Vàrem estirar del fil i vàrem trobar altres documents relacionats (estatuts de la CNT catalana, proposta d'agrupacions de sindicats d'ofici en sindicats únics, estatuts i reglament de funcionament d'un sindicat únic nou...). En fi, un autèntic botí.

Després d'ordenar-lo per fer-ho més intel·ligible a lectors actuals, vàrem afegir un glossari de participants, una presentació i una introducció.

Opino que ara mateix és un llibre de referència per apropar-se al fet històric.

-Una pregunta incisiva. Fa poc vau participar de l'homenatge de Joan Peiró. Sembla difícil no caure en homenatjar sempre als grans militants de l'anarcosindicalisme, darrere d'aquests hi havia, en paraules de Seguí "una immensa falange obrera" que tot sovint queda en segon terme. Com posar en valor tota aquesta gent anònima?

En el cas de Peiró no és gaire complicat perquè, des del començament (1989), la família i les entitats organitzadores (entre elles la Fundació i la CGT del Maresme) hem tingut clar que Peiró no va estar sol, ni en la seva trajectòria ni en la seva mort. De fet, l'acte final de l'homenatge és sempre un recordatori als altres set membres de la CNT assassinats a Paterna, junt a Peiró.

Hem de fugir de singularitzacions o mitificacions, especialment en un moviment com el nostre basat en el suport mutu, la solidaritat, l'organicitat i l'aportació de cadascú en funció de les seves capacitats i voluntats.

Si deixem de costat els «grans actes públics», com a FSS vam treballar directament amb moltes militants de la «CNT del 36» i hem organitzat tres actes d'homenatge a l'exili, sense distincions (dos al sud de França i un a l'estat espanyol). Hem fet xerrades i/o llibres sobre la pedagogia llibertària o les col·lectivitats industrials on fem esment de persones gairebé anònimes. Tenim ben present que hi ha un teixit social llibertari inesgotable, sempre actiu i gairebé mai reconegut. I ells i elles són el 90% de la nostra memòria.

Continuem classificant i digitalitzant documents de militants poc coneguts que, tant de bo, algun dia podrem posar en accés públic i aquesta és justament la nostra principal dedicació, tot i que es veu molt menys publicada.

-Finalment, teniu previst realitzar properament algun acte o publicació?

Després del llibre sobre el Congrés de Sants de 1918, hem publicat «Anarquistas...¡Y orgullosos de serlo!» (per cert, tenim exemplars per vendre) una antologia d'articles d'Amedeo Bertolo i una entrevista amb ell. La selecció l'han feta Àngel Bosqued i Tomás Ibáñez i conté pròlegs d'Eduardo Colombo i Tomás Ibáñez.

Aquest llibre respondria més a la voluntat de contribuir al debat més actual de l'anarquisme i del moviment llibertari. Amedeo Bertolo, a més de militant i pensador anarquista contemporani (1941-2016), fou un actiu col·laborador de les revistes A/Rivista Anarchica i Volontà i fundador de l'editorial Elhèutera.

D'altra banda, els dies 11, 12 i 13 d'octubre (en col·laboració amb un grup d'historiadors d'universitats catalanes) celebrarem el II Congrés Altres Protagonistes de la Transició (Els moviments socials i l'esquerra radical) a l'Ateneu Popular de Nou Barris, continuïtat del I Congrés celebrat a Madrid i de la Jornada de testimonis feta a la Biblioteca de Sant Andreu en 2017.

Llei Aragonès

La Llei Aragonès és un projecte de llei que pretén regular l'externalització d'un ampli ventall de serveis de sanitat, educació i cura de les persones. Si fos implementada, donaria màniga ampla per fer negoci a costa d'aquests serveis, empitjorant les condicions laborals d'educadores, infermeres i cuidadores, entre d'altres. A més, preocupa que el projecte de llei no contempli mecanismes eficaços per exercir control sobre les empreses adjudicatàries, i que els criteris de l'adjudicació de contractes beneficiaran a les empreses grans i a les multinacionals. A la llarga, podem anticipar un deteriorament de la qualitat dels serveis socials externalitzats, una major concentració de les riqueses, i un augment de les desigualtats econòmiques.

Més precarietat laboral i deteriorament dels Serveis Públics

Més precarietat laboral

A primera vista, el projecte de llei sembla força esperançador pel que fa a millores en les condicions laborals. En el preàmbul, cita com a objectiu "la promoció de la qualitat, la professionalitat i el respecte de les condicions laborals de les persones que presten aquests serveis" i compta amb el vistiplau dels sindicats CCOO de Catalunya i UGT Catalunya. Concretament l'Article 7 contempla "la millora en les condicions laborals respecte del conveni col·lectiu de referència, així com la implementació de mesures d'igualtat de gènere i no discriminació de les persones treballadores de l'empresa o entitat."

Tot i així, l'Article 12 no preveu que aquest criteri –ni la resta dels criteris vinculats a la responsabilitat social de les empreses en l'Article 7– es valori en l'adjudicació de contractes. Es preveu com a criteri opcional en una eventual selecció prèvia de licitadors, que s'emprenrà només en casos excepcionals, quan els contractes afectin col·lectius vulnerables.

L'actual projecte de llei, per tant, no impulsa les administracions públiques a valorar les pràctiques laborals de les empreses en l'adjudicació de contractes. Sense incentivar les bones pràctiques laborals, és poc probable que la Llei compleixi els objectius que fixa: millorar les condicions laborals i promoure l'estabilitat en l'ocupació.

Seguiment ineficaç de la gestió de serveis

Malgrat que el projecte de llei se centra principalment en la fase d'adjudicació de contractes, els problemes en la privatització de serveis públics generalment sorgeixen en la fase d'execució d'aquests contractes, i concretament en el control sobre el compliment dels seus termes.

Aquí l'article 20 preveu que les administracions públiques anomenin una persona per fer seguiment del compliment del contracte. La llei no determina les facultats de control d'aquesta persona, sinó que deixa que aquestes siguin determinades en cada contractació. A més d'aquesta persona responsable, no s'esmenten altres recursos dels que disposaran les administracions públiques en seguir la gestió dels serveis.

El seguiment del compliment del contracte es fa encara més difícil en els casos on hi hagi empreses subcontractades per part de l'empresa adjudicatària. Tot i que el projecte de llei estipula que les empreses subcontractistes hauran de complir els mateixos termes que l'empresa contractada, la tasca de seguiment es duplica en casos de subcontractació. No es preveu que les administracions públiques disposin de recursos addicionals per poder exercir control sobre les empreses subcontractistes.

Fonamentalment, el projecte de llei no estableix cap mecanisme de control directe dels usuaris dels serveis sobre les empreses contractades. Tampoc es contemplen vies de seguiment o avaluació dels serveis prestats entre els usuaris i les administracions públiques. Es fa difícil creure que els recursos previstos en el projecte de llei –concretament, una sola persona responsable per cada contracte i els eventuals subcontractistes– siguin suficients per poder fer un seguiment continu i efectiu de la qualitat dels serveis prestats.

Beneficia les grans empreses i genera desigualtats

Les grans empreses es podran adaptar més fàcilment als criteris de puntuació que especifica el projecte de llei. S'estipula que el preu del contracte tindrà un pes màxim del 40 per cent de la puntuació total. Aquest pes molt significatiu dona un clar avantatge a les grans empreses i les multinacionals que més fàcilment podran reduir costos i competir en l'adjudicació de contractes. En canvi, perjudicarà les entitats del tercer sector especialitzades i les petites i mitjanes empreses.

A més, es valora l'experiència prèvia en la gestió de serveis i s'estipula que el valor del contracte no podrà passar del 60% de l'import anual de l'empresa, un altre cop donant avantatge a les empreses ja especialitzades en l'adjudicació i l'execució de grans contractes públics i a les grans empreses amb més volum.

Aquí podem destacar l'empresa Clece, que pertany al conglomerat ACS de Florentino Pérez, i Valoriza, que pertany a la constructora Sacyr. Les dues empreses ja operen en els sectors vinculats a la dependència, els serveis socials, l'assistència i l'ensenyament preescolar. Clece, des del 2015 ha obtingut contractes públics per valor de 13,2 milions d'euros mentre Sacyr va registrar en els primers nou mesos de 2018 un benefici net de 108,8 milions d'euros.

Quan les grans empreses es veuen beneficiades a costa de les empreses petites i mitjanes, i de les treballadores i els treballadors, a llarg termini podem anticipar una major concentració de les riqueses en mans de pocs i un augment de les desigualtats econòmiques.

Deteriorament de la qualitat dels serveis públics

Quan el preu del contracte té un pes important en l'adjudicació de grans concursos públics, com és el cas de la Llei Aragonès, sorgeixen incentius clars per reduir costos. Incentivades d'aquesta manera, les empreses competiran per mantenir els costos baixos - i maximitzar els seus beneficis - a costa de les condicions laborals, la qualitat dels materials i dels productes, i l'accessibilitat als serveis. Podem anticipar escassetat de personal, una alta taxa de rotació del personal deguda a sous baixos i a inestabilitat laboral, i, com a conseqüència, una baixada en la qualitat dels serveis.

Nombrosos estudis de l'externalització dels serveis públics apunten que la precarietat laboral és especialment perjudicial en la qualitat dels serveis vinculats als sectors socials. La privatització i la precarització laboral tensen la relació entre la treballadora i els usuaris i les usuàries dels serveis, i aquesta relació és central en la qualitat de les cures, l'ensenyament i de molts altres serveis socials. L'alta càrrega de les treballadores, l'elevada taxa de rotació del personal i l'enfocament en el rendiment quantitatiu, i no qualitatiu, a la llarga rebaixaran la qualitat d'aquests serveis.

Dani Marinova

Afiliada al Sindicat d'Activitats Diverses de Sabadell, politòloga i treballadora de la UAB

INSEGURETAT?

La de formar part del Precariat

Un estiu més, els habitants de Barcelona hem sigut víctimes d'una campanya propagandística brutal emesa pels mitjans de comunicació de masses. Si les vacances passades els temes estrella van ser la Turismefòbia¹ i el Top Manta, enguany l'alarma social s'ha estès, també, entorn del concepte de la "inseguretat". Desenes d'articles i reportatges, a mitjans estatals i internacionals, ens han descrit la "Barcelona ciutat sense llei": una mena de distopia criminal fora de control, desplegada davant la impotència d'un Ajuntament dèbil i incapaç. Si bé és cert que als últims mesos la delinqüència comuna ha augmentat al conjunt de la ciutat, especialment als barris que pateixen més pressió turística, les mateixes autoritats² han admès amb la boca petita que no es podia parlar d'una "crisi de seguretat": Barcelona continuaria sent una "ciutat segura", dins d'uns paràmetres similars als d'altres capitals europees.

Així i tot, els resultats d'aquesta veritable doctrina del shock no s'han fet esperar: militarització dels carrers, macrobatudes policials sota perfil racial, violació de drets fonamentals, aparició de "patrulles ciutadanes" amb mètodes i discursos propers a l'extrema dreta³... Un seguit de mesures extraordinàries que, semblaria, pretenen posar a lloc una ciutat dissident i molesta pels interessos de les elits: Barcelona mereix un triple càstig, per esquerranosa, per separatista i per ingovernable.

Ara bé, tal com explica el periodista Marià Delàs⁴, existeix una diferència substancial entre la "inseguretat" que patim com a població treballadora i la "sensació d'inseguretat" que projecten els mitjans de comunicació. La primera sabem bé que ens la provoca: la precarietat laboral, l'especulació immobiliària, les retallades en matèria de sanitat i educació, la violència masclista, el racisme institucional... La segona, en canvi, respon als interessos de les elits i pretén, d'una banda, desviar l'atenció d'una realitat social en contínua degradació i, de l'altra, imposar mesures de control i repressió més totalitàries: incrementar la presència policial, endurir el Codi Penal, suspendre drets bàsics. La solució, ens diuen, passa per la 'mà dura', obviat les arrels profundes que s'amaguen darrere la petita delinqüència: la desigualtat social, la marginalitat, la misèria i la desesperació. No ens malinterpreteu: ningú vol ser assaltat ni robat al carrer, però perdrem per partida doble si deixem que aquesta conflictivitat social doni pas al populisme punitiu.

D'aquesta manera, se'ns fa acceptar amb total normalitat que a la nostra ciutat morin 3 treballadors al mes per accidents laborals⁵, que la contaminació ambiental provoqui centenars de morts cada any⁶, que seguim tenint una cinquantena de desnonaments setmanals⁷, que la xifra de femicidis no pari d'incrementar-se⁸. És que aquestes crisis quotidianes no mereixen grans titulars ni mesures polítiques excepcionals?

La resposta, un cop més, està a les nostres mans: només des dels col·lectius veïnals, les assemblees de barri i els sindicats podem lluitar contra la inseguretat creixent que ens escanya i, alhora, combatre amb fets el discurs de la por que vol fer-nos creure que les nostres vides milloraran potenciant els mateixos cossos repressius que ens desnonen i ens reprimeixen quan protestem.

1 "Concepte inventat pel propi sector turístic per a criminalitzar l'oposició popular als efectes de la turístització" Assemblea de Barris per un Turisme Sostenible.

2 Declaracions del director general dels mossos, Andreu Joan Martínez (17/8/19) i del Col·legi de Criminòlegs de Catalunya (23/8/19).

3 Neonazis lideren l'organització d'una manifestació de les patrulles ciutadanes (El Temps, 29/8/19)

4 Qui propicia la "sensació d'inseguretat"? (Público, 23/8/19)

5 La mortalitat laboral, en màxims (Ara, 19/2/19)

6 La contaminació de l'aire va causar 354 muertes a Barcelona durant el 2017 (El Periódico, 6/11/18)

7 A Barcelona hi ha 47 desnonaments cada setmana (Tot Barcelona, 30/12/2018)

8 Femicidis als Països Catalans l'any 2019 (La Directa)

Heura Negra

Assemblea Llibertària de Vallcarca

Caravaneres cegeteres a la caravana Abriendo Fronteras

CARAVANA ABRIENDO FRONTERAS

FRONTERA SUR 2019
Que és la Caravana Abriendo Fronteras? Les nostres vivències, objectius, recorregut...

Intro: Les vivències de la Caravana Abriendo Fronteras ens ha portat a conèixer moltes situacions que cal visibilitzar, explicar i denunciar. Però no disposem d'espai suficient per explicar-ho tot. Des d'Ensomrem Fronteres ens hem plantejat fer un primer article resumit explicant com ha estat i que hem fet, per després anar aprofundint en cadascú dels aspectes: portadors, fronteres, CIEs, explotació laboral de les treballadores temporeres de la maduixa, assentaments de les persones migrants, acollir no és delictes, i molts més... Així anirem escrivint diferents articles en els propers números.

Un any més, un grup important de persones afiliades de CGT, hem participat a la Caravana Obrim Fronteres on ens hem trobat companyes de diversos territoris, i hem portat la nostra veu i la nostra lluita dins d'aquesta diversa comunitat: la Caravana.

Nosaltres a CGT Catalunya, des d'Ensomrem Fronteres hem estat treballant tot l'any en les coordinacions des d'Obrim Fronteres. I un any més, hem sentit ràbia i indignació en comprovar de primera mà que allò que coneixem sobre les necropolítiques europees, encara són més dures i intolerables en conèixer les persones que ho pateixen.

Del 12 al 21 de juliol unes 300 activistes d'un 100 entitats o col·lectius de l'estat espanyol hem participat a la Caravana Abriendo Fronteras, que aquest any ha estat dedicada a la nostra pròpia Frontera Sud i hem recorregut Granada, Motril, Algeciras, entre d'altres.

Cal recordar que Caravana Abriendo Fronteras és una xarxa solidària, feminista i de denúncia que des de 2016 reivindica la bona acollida i els drets de llibertat de moviment per a tothom. Els seus objectius són treballar pel compliment dels drets humans i acords internacionals en matèria de refugi i immigració visibilitzant i denunciant les situacions on no es respecten els drets i ajudant a construir una ciutadania sensibilitzada i activa amb les persones refugiades i migrants.

Començàvem el viatge amb la decisió d'exigir l'eliminació de totes les fronteres, a cridar i difondre que cap persona és il·legal, a denunciar que ajudar a salvar vides no és delictes, a denunciar que CIEs, CETEs, CETIS són espais deshumanitzants, que les polítiques migratòries d'Espanya i la UE trenquen vides, i a visibilitzar que els problemes que troben les migrants pobres quan arriben al nostre país haurien de ser solucionats i assumits per l'Estat.

Aquest any ens hem constituït en Caravana Internacional, amb la incorporació de dos representants del sindicat FNSA marroquí i una portaveu de l'Associació Marroquina de DDHH i la Carovane Migranti, entitat italiana que promou la interlocució entre lluites i resistències de banda i banda de la Mediterrània i del corredor mesoamericà. Va ser una proposta de la Caravana anterior teixir xarxes internacionalistes més enllà del nostre territori, i ens alegra veure que es va aconseguint.

La Caravana ens enriqueix en solidaritat i suport mutu i la vintena de militants de CGT que hem participat hem enfortit la nostra relació, la nostra camaraderia i el nostre suport mutu. Volem agrair especialment la implicació i el suport rebut a les companyes de Granada, Motril, Tarifa, Jerez, Sevilla i Huelva, que ens han anat rebent al llarg del recorregut, facilitant-nos tot allò que necessitàvem, i sobretot transmetent-nos afecte, força i energia.

Si bé és gairebé impossible transmetre totes les vivències i sentiments experimentats, referim algunes. A tot arreu hem pogut conèixer el teixit associatiu de cada lloc, on ens van explicar el seu treball. A Motril es va incidir: Acollir no és delictes, on vam escoltar diferents testimonis de persones en missions de salvament a la Mediterrània, com en Miguel Roldán, bomber sevillà acusat de tràfic de persones.

A Ceuta, a la barriada del Príncep, prop del Tarajal, diferents associacions ens van explicar la situació de les dones transfrontereres: portadores, treballadores sexuals i assistents domèstiques que poden travessar la frontera però no pernoctar i per aquest motiu sí compten amb accés al sistema

sanitari però no al sistema educatiu. Ens van explicar també la realitat dels menors i joves migrants en situació de carrer, de la feina d'acompanyament emocional, jurídic i sanitari que fan. Es va incidir en la realitat més vulnerable de les nenes i noies que arriben soles.

A Jerez, juntament amb les entitats es va fer un acte per visibilitzar i exigir la recuperació de la memòria històrica (era el 18 de juliol). A Sevilla arrel de la sortida de la flotilla de Gaza, es va fer una acció reivindicativa dins del Guadalquivir. I com a final vam concloure el camí a Lepe, Huelva, on es va denunciar l'explotació que pateixen les dones per la seva triple condició: ser dones, migrants i vulnerables, que treballen com a jornaleres als camps de maduixes. Van remarcar que aquest problema no afecta només al camp andalús.

Vam poder visitar els assentaments on malviuen les migrants, sense cap condició de vida digna. El comiat final va ser molt emocionant, diferents associacions de Lepe que treballen amb les persones migrades van organitzar una festa de comiat en un alberg ocupat, on han aconseguit un habitatge digne.

Ens vam anar totes als nostres territoris amb la proposta de seguir treballant i lluitant cadascuna en els seus espais per aconseguir canviar aquestes polítiques migratòries i seguir exigint l'obertura de fronteres. La nostra experiència com a participants a la Caravana ens ha ajudat a teixir xarxes de solidaritat, conèixer experiències de treball solidari a nivell laboral, educació, explotació, racisme, acollida, denúncia. Experiència única que només vivint-la en la seva plenitud i aprenent i col·laborant es pot explicar. Com Ensomrem Fronteres, continuarem treballant en aquesta línia i us encoratgem a totes a treballar plegades i fem una crida a participar amb nosaltres.

Rosalía Molina

membre d'Ensomrem Fronteres

La Pèrdua de la Innocència

Descobreixo que he perdut la innocència quan llegeixo el llibre de la Mabel Lozano: El proxeneta. La història real sobre el negoci de la prostitució; Alreves, Barcelona, 2017.

Si, cap persona és innocent davant el relat que s'hi exposa del negoci de la prostitució. A partir d'ara veuré amb altres ulls, captaré la subtilitat de tantes i tantes realitats que tenim al voltant; que donem per suposades; que no ens fan alertar perquè tenen el denominador comú de ser admeses per una societat que tanca els ulls al dolor de tantes i tantes persones que pateixen. El sexe és aquell tabú que està relativitzat en tots els aspectes. A casa, a l'escola, en les relacions personals. No parlem amb claredat sobre ell.

Va ser dolorós veure el documental El proxeneta i molt més llegir el llibre, on l'ex proxeneta, Miguel, el Músic, ens parla clarament sobre aquest fenomen social que és el negoci multimilionari de la prostitució, del sexe de pagament i el que hi ha al darrere. En honor a l'autora del llibre i directora del documental, Mabel Lozano, transcripció l'epíleg amb les seves conclusions sobre la manca de drets humans vers les dones i nenes víctimes de la tracta, del tràfic de persones.

Carme Álvarez
Militant de Dones Llibertàries

Epíleg

La història que acaben de llegir no és un altre més sobre la tracta, és la història de la tracta contada per un ex proxeneta, un traficant de persones, condemnat en sentència ferma i executada, la qual cosa ja li atorga credibilitat al seu relat amb rigor de llei.

“Soc un proxeneta...” Amb aquestes breus però impactants paraules es presentava, des de l'altre costat del telèfon, Miguel, àlies el Músic.

“Sóc un proxeneta i em dic Miguel.” Per a donar-me seguretat, Miguel va dir-me que teníem un bon amic comú, José Nieto Barroso, inspector cap de la UC-RIF, que fou precisament qui li havia proporcionat el meu número directe... Nieto fou la paraula clau, perquè és un bon amic, a més d'un policia honrat, compromès i especialista en tracta d'éssers humans.

Al començament em va contactar tímidament, fins que va deixar clares les seves intencions: volia contar la veritat i treure-li a la prostitució, a l'explotació sexual, aquest aire de glamur, llibertat, diner i festa. Contar amb tot luxe de detalls el que s'amaga de veritat al darrere de les llums de neó que veiem i normalitzem quan passem per la carretera davant d'un puticlub. La seva prioritat, la de Miguel, com també la meua, és intentar que cap dona més sigui sotmesa a les vexacions de la tracta.

La tracta i la prostitució van de la mà, i són conseqüència de la vulnerabilitat de les dones sense a penes eines, sense recursos i també de la desigualtat de gènere. En centenars d'ocasions, per parlar d'ambdues coses es fa únicament prenent com a referència a les dones; que si “probrissones” que si “alguna sabia al que venia”, que si és un “ofici digne” i “com un altre qualsevol”. I, tanmateix, sempre amb l'accent posat sobre el morbo dels seus cossos despullats i no en la despulla dels seus drets. També,

lamentablement, es parla sempre dels perfils de les dones encasellant-les, posant-les etiquetes i, en la majoria del casos, revictimitzant-les encara més. Tot està contat en tercera persona, a més, perquè són molt poques les ocasions que podem escoltar-les a elles, a les pròpies víctimes, degut a la seva por, a l'estigma, al silenci com a lloc de supervivència, i perquè són víctimes també de l'exclusió social i legal. Per contra, mai parlem de perfils dels mascles puters, còmplices d'aquest delictes, als que anomenem “clients”, com a tampoc es parla dels proxenetes explotadors, als que inclús se'ls anomena “empresaris de clubs d'alterne” i no pel seu nom, “delinqüents”. Per això era molt important aquest llibre, per posar veu a aquest silenci i contar la veritat del que hi ha al darrere d'aquest gravíssim delictes i negoci multimilionari.

I així, el Músic i jo vam començar a parlar, i poc a poc em va anar introduint en la seva història. D'aquelles llargues converses va sorgir el seu testimoni, el que apareix en les pàgines d'aquest llibre que jo conto en primera persona, i al qual afegeixo pinzellades de realitat producte de la investigació que he realitzat aquests darrers dotze anys, treballant i documentant-me contra la tracta amb finalitat d'explotació sexual, tant en els països d'explotació com en el país d'origen de moltes de les víctimes; així mateix, col·laborant amb la policia, fiscalia i diferents associacions que treballen per eradicar aquest delictes, a més a més d'entrevistar a moltes dones i nenes víctimes de tracta per a l'explotació sexual que amb tanta valentia i generositat van compartir amb mi el seu viatge a l'horror.

Miguel, el Músic, fou un dels primers tractants que va veure clar el gran negoci que suposava captar directament a les dones en els seus països d'origen, per després un cop convertides en una propietat, i deshumanitzades a través d'amenaques i coaccions, vendre-les i llogar-les en múltiples ocasions.

“Ningú decideix un dia ser puta, simplement et donen caça persones com jo. No hi ha mes”. Si la prostitució professionalitzada per sí sola deixava molt diner, en la tracta el benefici era i és... jinfinit! La seva radiografia del negoci de la prostitució com el que és en realitat --tracta d'éssers humans, comerç d'esclaves sexuals-- es tremendament reveladora.

Gran part de la història que conta Miguel ja l'havia escoltat abans en les declaracions de les víctimes, també l'havia escoltat de les diferents associacions que treballen en contra de la tracta, i per part de la policia i de la fiscalia, però mai abans un proxeneta, un delinqüent condemnat i sentenciat, amo de múltiples negocis, ho havia admès i corroborat.

Allò lamentable és que molts d'aquests negocis que en el seu dia regentava el Músic amb els seus socis, en l'actualitat segueixen funcionant a ple rendiment, i no solament això, si no que han après i segueixen tres passos per davant de la llei. Així, avui en dia ja no envien les dones directament als grans bordells, sinó que primer són allionades durant un parell de mesos en pisos particulars, cases de cites o xalets privats, lluny del control de la policia especialitzada, que, per suposat, també va aprendre a identificar les víctimes. Un cop que estan allionades van apareixent indocumentades pels clubs, on de nou se les assessora per aconseguir els seus anhelats papers.

Els ex socis de Miguel i els antics associats estan obrint aquestes cases de cites, on resulta molt difícil localitzar les dones, tant per part de la policia com de les diferents ONG. És aquí, en primer lloc, on està arribant la nova remesa de colombianes després de tants anys, així com les paraguianes, que continuen sent captades i explotades pels proxenetes espanyols i també, directament, per les seves pròpies famílies, i és aquí on se les posa a patinar.

El viatge

(Oviedo, Belmonte de Miranda, Alceu, Las Palancas)
A totes les humanes que roden pel món sense trobar acollida.

En el tren, de tornada a Barcelona començo a llegir el llibre comprat a Oviedo "Alabanza de la aldea" i reflexiono: em van fer falta referents on trobar la meua realitat; amb el treball de recerca que he començat m'estic buscant a mi mateixa.

D'una banda l'àvia Rafacla morí molt gran amb una llarga història de vida al darrere i de l'altra l'àvia Elvira desaparegué en acabar la guerra civil i deixà obertes moltes incògnites sobre el seu destí final.

Penso que cada espai que vaig freqüentar en la infantesa i la joventut eren aliens. No eren propis. No he tingut cap lloc on reposar el meu cos per buscar en calaixos i baguls aquells vestigis que m'apropessin a les meues avantpassades. Amb l'emigració elles van ser expropiades del passat i jo caigui en el pou de l'oblit caminant sense trepitjar, sense deixar empremta. Però, ara, vull recuperar les oblidades de la història: començar de nou amb els antecedents que m'han arribat a través de transmissions orals, distorsionades, potser, per la influència de creences i pressions socials.

Als 69 anys, la mateixa edat que deuria tenir l'àvia Elvira quan va desaparèixer, neix en mi la necessitat de cercar aquells espais que ens van furar aquells que es creuen en possessió de cossos, ments i vides: les èlites poderoses que en cada moment de la història exerceixen la violència contra el poble oprimint.

Tal vegada sigui difícil recuperar tot el fil historiogràfic. Saber d'origens i llocs comuns de les iguals. Aquests espais humans de les persones que ens van precedir.

Podria ser que la meua filla Anna, que a través del ball treballa l'autoconeixement en cercles de dones, estigués remouent allò d'ancestral que hi ha en totes nosaltres. Amb l'etnografia corporal cercarem dins i fora per recuperar el passat que ens pertany.

I avui, quinze d'agost de 2019, en el viatge de tornada d'Astúries començo aquest escrit, amb el cor encogit per la pena de separar-me de tot el que he viscut aquests dies; agraïda per l'afectuosa acollida i comprensió dels nostres desitjos més íntims que han mostrat les nostres amigues d'Alceu: Maruxina, Rosario i Joven. I desitjo encoratjada recuperar tot el que sigui possible del passat, ara que he comprés la finalitat del meu propòsit.

Carme Álvarez
Militant de Dones Llibertàries

Mabel Lozano

Campament de Jineolojî a Catalunya

En una localitat propera a Barcelona s'ha celebrat el segon campament de Jineolojî a l'estat espanyol, del 2 al 7 de juliol; una trobada en què van participar unes 60 dones amb l'objectiu de crear una xarxa d'experiències i de sabers, i escriure una història col·lectiva amb un nou imaginari proper a les dones, les seves vivències i resistències.

El campament va ser anomenat "Şehîd Sara Dorşîn" per commemorar a la internacionalista i guerrillera Sarah Handelman, assassinada en un atac aeri turc el passat 7 de abril. Van ser cinc dies intensos de xerrades per part de companyes que han investigat i estudiat diferents temes, de debats entorns opinions i experiències personals i familiars, d'àpats compartits també entre debats i coneixences i d'activitats més actives, com el taller de medicina natural, el taller d'autodefensa, balls i actuacions durant descansos i, sobretot, durant la nit del dissabte dedicada a generar més companyerisme i enfortir la moral col·lectiva, tot compartint poemes, cants, jocs i danses.

Durant aquests dies ens vam organitzar a través de comunes (petits grups de debat i de treball per gestionar les tasques diàries del campament), -anomenades cada una amb el nom d'una màrtir- que cada nit, al finalitzar la jornada, realitzaven un tekmil. En aquest es recollia de forma ràpida les crítiques (polítiques, de gestió o d'actitud, en cap cas a nivell personal o destructiu) acompanyades de propostes. Les principals reflexions i propostes es compartien a la trobada de tot el grup de cada matí. Una forma molt àgil, directa i participativa de gestionar el funcionament del campament de manera assembleària.

Una ciència de les dones

El terme Jineolojî significa "ciència de dones" i està relacionada amb el coneixement i saviesa de les dones, a més a més, també pot traduir-se com "ciència de la vida" per l'arrel que les paraules "vida" (jîn, jîyan) i "dona" (jîn) comparteixen en kurd. La Jineolojî va ser proposada al 2008 pel líder del moviment d'alliberament kurd Abdullah Öcalan i desenvolupada pel moviment de dones. Actualment la Jineolojî treballa a les quatre parts del Kurdistan i a Europa, a través d'acadèmies, centres d'investigació, campaments, seminaris, conferències i comitès, entre alguns exemples.

Per entendre la Jineolojî cal situar-la, doncs, en el marc dels 40 anys d'història del moviment d'alliberament kurd. Al 1993 es van crear les primeres unitats de dones de la guerrilla vinculades al moviment i al 1995 la primera organització de dones kurdes que incloïa tant l'àmbit de la lluita armada com el de l'organització política social. Es desenvolupà la teoria de la separació (tant física com mental) per tal de conèixer-nos com a dones, reflexionar sobre la dominació i "matar la masculinitat". En el 1998 el moviment kurd presenta la teoria de l'alliberació de les dones, amb cinc punts fonamentals: welat-

parez, (amor a la cultura, a la història, a la terra); viure en base a una voluntat i pensament lliures; auto organitzar-se; determinació en la lluita; ètica (valors de llibertat) i estètica (amb la nostra actitud mostrem l'ètica de llibertat, com ens relacionem amb les companyes, els companys i amb l'entorn). En aquest context, a la Modernitat Capitalista -basada en el capitalisme, l'Estat nació i l'industrialisme- i a la ciència positivista, -que té una perspectiva lineal de la història, és etnocentrista i vinculada al poder, amb una falsa idea d'objectivitat que separa subjecte i objecte a controlar-contraposen la revolució democràtica i la Jineolojî, -com a ciència universal, holística, connectada a les necessitats i a la vida-. És una ciència en sentit circular, en què totes aportem al coneixement. La societat té capacitat de generar coneixement, des de l'experiència, els sentits i l'estudi.

Vam parlar àmpliament dels mètodes que utilitza la Jineolojî: epistemologia, recuperar i generar el coneixement de les dones; etimologia, l'estudi de les paraules; l'ontologia, coneixement de l'univers, saber d'on venim i qui som; la història, especialment de resistències i moviments de lluita; la sociologia de la llibertat i l'anàlisi de moviments feministes.

De la societat natural al Franquisme i a la Transició, un recorregut per la nostra història amb mirada feminista

Un dels elements d'estudi del campament van ser les societats prepatriarcales, que es poden anomenar societat matriarcal enteses com a "principi o ordre de les mares", no com a forma organitzada de dominació de les dones mares. Són realitats que volem conèixer ja que ens apropem a una altra manera d'entendre la societat més vinculada a la natura i a les necessitats de la vida.

Eren societats formades entorn de grups de parentesc de descendència matrilineal, sense jerarquia, amb una presa de decisions que seguia el principi del consens, on prevalia la figura de la dona-mare com a cuidadora de la comunitat, amb una economia compartida (economia de subsistència recíproca o del regal, sense propietat privada) i basada en distribuir igualitàriament d'acord amb les necessitats. Hi havia una relació viva amb la natura i un fort sentiment de comunitat com a base de la vida social i de la supervivència.

El patriarcat va subvertir aquest model passant del control de l'economia compartida per part de les dones a la propietat privada; de l'auto control del cos com a dones a una

màquina de reproducció i violació; i a una cosmovisió que canvià l'estatus de les dones (iniciada durant la revolució neolítica entre 5.000 i 10.000 anys a.c.), i que s'ha desenvolupat al llarg del temps per la mitologia, les religions monoteistes, la filosofia i la ciència positivista.

Vam parlar, també, de com, des del segle XV, i durant 500 anys, la cacera de bruixes esdevé una persecució religiosa, social i de gènere a Europa que suposa un feminicidi que vol reapropiar-se de les pràctiques de la societat natural, els coneixements de sanació i el control sobre el part que tenien les dones, així com eliminar les dones que se sortien del perfil de feminitat. A Catalunya hi va haver 400 processades, -sobretot metzineres, comadrones, però també camperoles pobres i vídues-, la major part als Pirineus, en tribunals civils formats per senyors feudals i alcaldes. En aquests no importaven els fets sinó els rumors i moltes dones acusades de bruixeria acabaven penjades o, també, linxades pels propis veïns.

En relació a una època més recent, vam compartir coneixements i herències familiars entorn de la Segona República, un període d'adquisició de drets civils de les dones, com el matrimoni civil, la supressió del delict

d'adulteri, l'equiparació salarial, la pensió de maternitat o la coeducació, i fins i tot a Catalunya la despenalització de l'avort, la dispensació d'anticonceptius i la prostitució reglamentada.

Vam compartir experiències sobre les lluites obreres durant la Guerra Civil, la dura repressió, la por i el silenci que van seguir, i vam debatre sobre com avui encara ens queda tant per fer per recuperar la memòria històrica i per vincular-la a les lluites presents i futures.

Vam analitzar com la dictadura franquista va reinstaurar l'ordre patriarcal definint un model tradicionalista de família com a únic possible i hegemònic. Va desenvolupar la figura de l'àngel de la llar com a construcció de la burgesia, -en la qual les dones tancades a casa sostenen les cures de la vida sense reconeixement social-, mentre va empresonar 23.000 dones, violar i humiliar públicament, i robar els seus fills o filles.

Vam debatre entorn de com durant la Transició hem passat a ser un estat liberal democràtic que posa per davant l'individualisme, és a dir, l'individu aïllat, la propietat privada, l'etnocentrisme i el racisme, sense deixar que es trenqui del tot el teixit social per no desestabilitzar l'Estat.

En canvi, la revolució democràtica que proposa el moviment d'alliberament kurd i el Confederalisme Democràtic parteix d'un individu amb voluntat lliure i capacitat creativa, així com d'una identitat col·lectiva. En aquest punt, vam fer una reflexió sobre les nostres militàncies i en quina mesura reproduïm relacions liberals immediatistes i consumistes (a nivell material, de persones i d'ideologies). Ens plantejarem fins a quin punt som capaces de renúncies i de construir comunitat o relacions col·lectives.

Matar la masculinitat

Una reflexió central durant el campament va ser la de com matar la masculinitat; un concepte introduït per Abdullah Öcalan en una entrevista el 1996, on va dir que "la masculinitat ha colonitzat la societat, i fins que no ens descolonitzem no ens podrem alliberar". Això va ser una provocació, va remoure tot i va regenerar el moviment. Sobretot, va significar que no cal esperar a fer la revolució per alliberar les dones, sinó que aquesta ha de ser la part prioritària de la revolució.

La definició de la masculinitat va més enllà de l'home, fa referència a una ideologia i política, en què es produeix una desconexió de la societat amb la terra, és a dir de la dona amb la terra; la fi de l'economia de la reciprocitat i el regal per la de l'acumulació i la propietat privada, i una colonització del cos de la dona, amb el control sobre la seva sexualitat i el llinatge patern (el cos de la dona com a reproductor de fills que no li pertanyen, que porten el nom del pare). Com a eines per "matar la masculinitat", que significa també matar el poder i la desigualtat, es van esmentar l'educació; trencar l'aliança entre estat-patriarcat-capitalisme; generar un moviment autònom de dones que permeti matar el patriarcat en les mentalitats; fer acadèmies per a homes, com les que van començar a la guerrilla a les muntanyes de Kurdistan i després es van estendre a la societat.

Vam reflexionar, també, entorn de preguntes que havíem formulat a homes sobre com entenien la seva masculinitat. Alguns consideraven que ser un home lliure suposa la superació del protagonisme, mostrar-se vulnerable, desaprendre valors,... però altres ho vinculaven al concepte de persona lliure sense diferenciació de gènere. Creïxer com a home significa per a alguns rebre cures sense donar-les, mostrar seguretat, no mostrar sentiments...

Durant el campament, una companya va compartir les seves vivències al poble de Jinwar, a Rojava, on conviuen només dones i els seus fills i filles intentant crear una societat diferent.

Per tancar les jornades vam fer una reflexió sobre què ens aporta el moviment de dones kurd. A més d'una manera d'entendre el món, ens aporta, també, una manera d'organitzar-nos amb eines com les coportaveus o corespresentativats, l'educació d'homes, els tekmil, o el companyerisme.

Reconstrucció de la CNT i el MLE a la clandestinitat

Els franquistes, acabada la Guerra Mundial, van continuar amb la sagnant repressió que ja havien aplicat a la seva pròpia rereguarda contra els opositors al règim tant a les ciutats com els pobles conquerits. Les cunetes de les carreteres del territori espanyol van convertir-se en un immens cementiri. El 1939 el franquisme imposava una cultura i un idioma uniformista oficial per a tot Espanya i relegava les cultures i les llengües pròpies (català, gallec i basc) a la categoria de marginalitat. Aquestes llengües passaren a parlar-se només a la intimitat familiar convertida en dialecte vernacle.

Paral·lelament s'omplien les presons espanyoles de sindicalistes, catalanistes, republicans i militants polítics de totes les tendències d'esquerres. Els processos sumaríssims condemnaven als republicans a dures condemes de presó, a treballs forçats penes de mort. Milers de persones foren afusellades sense pietat pel franquisme. Segons l'estudi de l'historiador Josep M. Solé i Sabaté, a La repressió franquista a Catalunya, es van produir més de quatre mil execucions. Només al Camp de la Bota de Barcelona, entre 1939 i 1952, van afusellar 1.717 persones. El nou règim polític va fer desaparèixer els drets humans de la península ibèrica. Espanya, com havia profetitzat un general franquista, va ésser passada a sang i foc. El nou règim instaurà la por sistemàtica i va fer florir la pau del cementiri.

Al final de la guerra els soldats republicans i els militants d'esquerres, que no van poder fugir van patir directament la repressió franquista. Els republicans que van quedar atrapatats al port d'Alacant van ser detinguts i tancats a correccionals i a presons militars. Una gran majoria de soldats van ser enviats als camps de treball i de concentració. Els principals camps espanyols eren Los Almedros, Albatera, Miranda de Ebro, San Pedro de Cardeña, El Cànem (Barcelona), Cervera (Lleida), San Marcos de León, Horta (Barcelona), Los Merinales, Empúries (Girona), etc. Els presoners republicans van començar a construir l'any 1940 el Valle de los Caídos, el gran panteó del franquisme, on són enterrats José Antonio i Franco.

Malgrat la repressió, les organitzacions republicanes van començar una lenta reorganització dels moviments polítics i sindicals. La feina era feixuga però s'obriren vies de resistència per refer els ponts del diàleg entre les organitzacions republicanes. Les dues centrals majoritàries de Catalunya i d'Espanya, la CNT i la UGT, es reorganitzaren a l'interior de la península i a la resta del món on s'instal·laren els nuclis de militants. Però tot plegat semblava un miratge o una feina de ciclops. Malgrat la dura repressió franquista la CNT començaria la seva reorganització.

Dins d'aquest ambient de terror el moviment llibertari va retornar a la palestra. La CNT fou la primera entitat "política" a organitzar-se dins de l'Estat espanyol, doncs a primers de març de 1939 ja funcionava un primer comitè llibertari a Barcelona, que fou immediatament desarticulat per la policia. La caiguda dels cenetistes va significar la detenció de 23 joves de 16 a 18 anys, que havien militat a les Joventuts Llibertàries, dos dels quals, José Antonio Guevara i Antonio Céspedes, van ser condemnat a pena de mort i, posteriorment, indultats a la pena de 30 anys de presó major. La sort que van tenir aquests joves de salvar la vida no la van tenir altres persones que van ser passats per les armes.

L'abril de 1939 es celebrà una reunió clandestina de militants cenetistes a València, d'on va sortir elegit un Comitè Nacional del qual va ser el seu primer Secretari General Esteve Pallarols, en formaven part altres militants escapats del camp d'Albatera. El CN va convocar les tres branques del moviment llibertari (CNT-FAI-JJLL) i va elaborar el manifest "A todos los trabajadores revolucionarios de todo el mundo. La verdad sobre la guerra y la revolución en España", que deia el següent:

"(...) El 18 de julio de 1936 se produjo en nuestro país una sublevación por medio de la cual, el Estado constituido como clase del Poder, la burguesía agraria e industrial, la aristocracia y la iglesia, querían anular la victoria que el pueblo alcanzó en febrero del mismo año (...). El Estado, al escindirse desapareció y la lucha contra los sublevados quedó encomendada a la improvisación popular (...). El conglomerado libertario fue en realidad el puntal de la resistencia y responsabilidad antifascista, el que impidió, en la medida de sus fuerzas, las debilidades y traiciones de unos y los excesos de otros."

Per tant des del mateix any 1939 la CNT ja disposava de comitès a les presons, als camps de concentració i a les fàbriques de ciutats com València i Barcelona. També s'havien elegit subcomitès que es mantenien encara més a l'ombra per fer-se càrrec de l'Organització quan la policia detenia als membres dels comitès. Els primers treballs dels anarcosindicalistes van estar encaminats a cercar ajuda humanitària i solidària pels presoners, abastir-los i oferir-los una mínima esperança i, alhora, posar-los en contacte amb les seves famílies. Els integrants del primer Comitè Nacional molt aviat van ésser detinguts per la policia. Pallarols fou jutjat sumaríssimament, i condemnat a mort, després d'uns quants anys a la presó va ésser afusellat el març de 1946.

Aquesta va ésser la tònica general dels comitès clandestins confederal. Des de 1939 fins a 1951 van caure en mans de la policia 14 comitès nacionals de la CNT, una gran part d'aquests militants confederals van ésser passats per les armes. Entre els secretaris general dels diversos Comitès Nacionals, a més d'Esteve Pallarols, van ocupar la secretaria general militants com Gregorio Gallego, Manuel Amil, Sigfrido Català, José Expósito Leyva, César Broto, Lorenzo Iñigo, Enrique Marco Nadal, Antonio Ejarque, Manuel Villar... Però, malgrat la repressió, la CNT es va mantenir organitzada durant els anys quaranta i gairebé tots els anys cinquanta.

EL FAR

Ferran Aisa

La manifesta incapacitat del règim liberal de la Restauració per enfrontar-se a la nova problemàtica, plantejada pel sindicat únic d'indústria i l'acció directa de la CNT a Catalunya, van donar pas a l'organització d'una resposta adequada de la burgesia, que va ser liderada per la Federació Patronal catalana.

En gener de 1919 es va reorganitzar i va modernitzar el sometent, format per vuit mil voluntaris armats sota tutela militar, és a dir, a les ordres del capità general Milans del Bosch, finançat per la Federació Patronal i amb la intervenció directa de destacats industrials catalans. Per al control i eliminació, si s'escau, de destacats militants cenetistes es va crear el fitxer del capità Lasarte, a la primavera de 1919, que depenia directament del governador militar, general Severiano Martínez Anido i del Cap de Policia general Miguel Arlegui. L'aliança de classe, en defensa dels interessos dels empresaris industrials, no va trobar cap obstacle, ni contradicció, entre el catalanisme dels empresaris catalans i el rigid centralisme espanyolista del capità general de Catalunya Joaquín Milans del Bosch, perquè res uneix més a les diferents faccions capitalistes que la prioritària defensa de l'ordre burgès davant la "barbàrie proletària". Tampoc existia cap antagonisme entre obrers immigrants i nadius, units pels mateixos interessos de classe i idèntica explotació i formes de vida.

El 5 de febrer de 1919 es va iniciar una vaga de solidaritat amb vuit acomiadats a la companyia elèctrica coneguda com "La Canadencia", perquè el principal accionista era el Canadian Bank of Commerce de Toronto. El conflicte d'aquesta empresa, recolzat per la CNT, es va anar estenent-se a altres empreses i sectors industrials fins a esdevenir una vaga general que afectava a tota la ciutat de Barcelona. El 21 de febrer els obrers dels sindicats d'electricitat, aigua i gas van declarar la vaga a totes les empreses participades per La Canadencia, el que afectava també als Ferrocarrils de Sarrià. Barcelona va patir una apagada total, els diaris no es publicaven, els tramvies van deixar de circular i moltes fàbriques de Barcelona i rodalies van quedar paralitzades. El 5 de març el general Milans del Bosch va militaritzar a tots els treballadors del ram de l'electricitat, encara que el seu bàndol, a causa de la censura obrera, només va ser publicat en el Diari de Barcelona. Els cenetistes militaritzats es van negar a incorporar-se a files, pel que van ser empresonats al Castell de Montjuïc. Es va arribar a empresonar uns tres mil obrers.

El 17 de març, Lawton, per La Canadencia, va negociar amb el comitè de vaga a la seu de l'Institut de Reformes Socials, acceptant les condicions dels vaguesistes. El 19 de març la CNT va convocar una assemblea a la plaça de toros de Les Arenes a la qual van assistir vint mil treballadors, que va aprovar els acords assolits, donant un termini de setanta-dues hores per alliberar tots els obrers empresonats. Salvador Seguí va tancar el míting en un clima de victòria. La vaga havia acabat aconseguint el cobrament de la meitat dels dies de vaga i la implantació de la jornada laboral de vuit hores.

La nota de l'alcalde de Terrassa a un formulari obsolet (1919)

Segona Part

Tanmateix encara quedaven cinc obrers presos. Per obtenir la seva llibertat es va iniciar el 23 de març una nova vaga, a la qual l'exèrcit va respondre ocupant la ciutat de Barcelona. Els obrers eren escorcollats al carrer, i els soldats destruïen els carnets de la CNT. El 27 de març els obrers estaven disposats a donar per acabada la fracassada vaga, quan el governador civil es va negar a intervenir en el conflicte. El capità general Milans del Bosch, recolzat per l'oligarquia catalana, es va negar a alliberar els trenta-quatre obrers presos, que estaven sota la seva jurisdicció. Les garanties constitucionals van quedar en suspens, perseguint-se als militants de la CNT. El 31 de març la Guàrdia Civil assassinava a la porta de casa seva a Miguel Burgos, secretari del sindicat de blanquers de la CNT

En l'última setmana del mes de març, es va fundar la Federació Patronal Espanyola, el primer acord va consistir en que per dur a terme la readmissió d'un treballador, aquest havia de lliurar el carnet de la CNT i negociar un nou salari individualment. Aquesta mesura era inacceptable per als obrers, de tal manera que la vaga va continuar, tot i que el Comitè de vaga havia acordat que els diferents rams negociessin la tornada a la feina. Finalment la vaga va concloure el 12 d'abril, amb un fracàs obrer, ja que la vaga no s'havia estès més enllà de la ciutat de Barcelona. Des d'abril fins a juliol de 1919 es va acomiadar a setanta mil obrers i es va empresonar a quaranta-tres mil, dels quals quinze mil encara estaven presos a primers d'agost.

L'1 de desembre la patronal catalana va iniciar un tancament de la indústria que va afectar a més de cent cinquanta mil obrers, als quals s'exigia el lliurament dels carnets de la CNT. El comte de Salvatierra va acabar amb el locaut el 26 de gener de 1920, a petició de la patronal, sense que cap treballador lliurés el seu carnet.

Amb el reflux del moviment de vagues de la Canadencia, la burgesia espanyola, amb la seva fracció catalana al capdavant, va desenvolupar un atac despietat contra els militants de la CNT. Es van organitzar bandes de pistolers, pagades per la patronal i coordinades pel Capità General i Governador militar de la regió, que perseguïen als sindicalistes i els assassinaven en el més pur estil mafios. Es va arribar a assolir la xifra de 30 morts diaris. Paral·lelament, les detencions es multiplicaven, alhora que tant policia com Guàrdia Civil van restablir la bàrbara pràctica de la "corda de presos": els sindicalistes detinguts eren conduïts a peu a centres de detenció ubicats en ocasions a centenars de quilòmetres. Molts morien en el camí, víctimes de l'esgotament i les pallisses infligides, o simplement se'ls aplicava la "lleï de fugues".

Els organitzadors d'aquesta guerra d'extermini del sindicalista van ser els propis burgesos catalans, "moderns" i "democràtics", que sempre havien retret a l'aristocràcia castellana la seva brutalitat. Però la burgesia catalana havia patit en carn pròpia l'amenaça revolucionària del proletariat i anhelava la venjança.

Cambó va impulsar la plaga dels pistolers. El governador militar, Martínez Anido, vinculat a la rànica aristocràcia castellana, i els "progressistes" burgesos catalans es reconclaven definitivament en la persecució dels militants proletaris. El pacte era fruit de la nova situació: ja no existien fraccions liberals o reaccionàries dins de la classe burgesa, totes coincidien en la defensa brutal d'un ordre social caduc.

Atrapada en una espiral terrible, enmig d'una forta desmobilització de les masses obreres, la CNT va respondre als pistolers amb l'organització de cossos d'autodefensa, que tornaven cop per cop, i que van aconseguir abatre polítics, cardenals i patrons destacats. No obstant això, aquesta dinàmica va degenerar ràpidament en una cadena de morts sense fi, que van accelerar el cansament i la desmoralització dels treballadors. D'altra banda, col·locada en un terreny on era inevitablement la més feble, la CNT va patir una hemorràgia interminable de militants assassinats, empresonats, ferits, fugits ... Però eren molts més els que es retiraven, completament desmoralitzats i perplexos. En l'última època, a més, els grups de defensa cenetistes es van veure infiltrats, molt al seu pesar, per tota classe d'elements tèrbols, ja fossin de la policia o mafiosos, sense més objectiu que el robatori i l'assassinat, que no feien sinó desprestigiar la CNT i aïllar-la políticament.

El 10 de març de 1923 van ser tirotejats, a la sortida del bar La Trona, a la cantonada del carrer Cadenes amb Sant Rafael, els destacats cenetistes Salvador Seguí, "el Noi del Sucre", que va morir a l'instant, i Francisco Comes, el "Perones", que moriria pocs dies després. Les matances als carrers de Barcelona van durar fins a setembre de 1923, quan es va instaurar la Dictadura del general Primo de Rivera, mitjançant un cop d'Estat consentit i recolzat pel Rei. La Dictadura va comptar amb el suport del PSOE-UGT. La CNT havia estat aniquilada de nou per una repressió salvatge i ignominiosa.

La CNT que va ressorgir de les seves cendres en els anys trenta era una altra CNT, totalment diferent.

Avui sabem que no és suficient el sindicat únic i l'acció directa. No n'hi ha prou amb la vaga general, si es redueix només a la ciutat de Barcelona, o només a Catalunya, o només a Espanya. No n'hi ha prou una victòria parcial, o una millora laboral. No n'hi ha prou amb aconseguir la jornada de vuit hores. No n'hi ha prou amb el reconeixement del sindicat únic. L'acció directa dels obrers no és suficient. Ara sabem que a la guerra de classes només ens val la victòria total. No en van han passat ja gairebé cent anys.

Però a l'octubre de 1919 l'alcalde de Terrassa havia redactat una nota, adjectiva a un formulari ja obsolet, que no entenia què era el sindicat únic i l'acció directa.

DICCIONARI MILITANT

Agustín Guillamón

Recomanacions

Música

Dellafuente

Oblidem-nos d'encasellar l'estil musical d'aquest granadí nascut el 1991 i conegut com "el Chino". Nascut el 1991 al si d'un barri obrer, de família humil, aquest artista andalús ha revolucionat el món del trap. Les seves lletres crues supuren sentiment de classe on ens explica les misèries i els malabarismes de la gent treballadora que conforma el seu paisatge, i el de tantes altres persones. Amb tres discos d'estudi, Dellafuente no deixa de compondre temes que comparteix a la xarxa. Un artista de i per la classe treballadora.

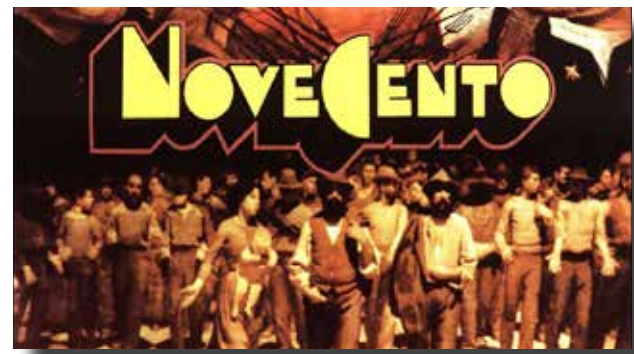
Literatura

Las uvas de la ira – John Steinbeck

Forçats per la sequera i l'assetjament dels bancs, els Joad, una família de grangers de l'Oklahoma rural i empobrida dels anys trenta, emprenen un atribolat èxode al llarg de la carretera 66 amb la intenció de buscar treball i una vida digna a Califòrnia. Si enrere deixen camps assolats per les tempestes de pols, en el camí només troben penúria, fam, hostilitat als pobles pels quals passen... Però ni els advertiments dels qui tornen, pobres i desenganyats, ni la mort i la progressiva desintegració de la família, basten perquè desisteixin de la seva obstinació. I, en el seu afany de supervivència, conserven l'enteresa i la dignitat enfront de la misèria moral dels qui s'aprofiten de la misèria real. Possiblement cal fugir de l'infern per a descobrir que no existeix la terra promesa.

Cinema

Novecento – Bernardo Bertolucci

Els clàssics mai passen de moda. L'any 1901, en una finca del nord d'Itàlia, neixen el mateix dia el fill d'un terratinent i el fill d'un bracer que seran amics inseparables, encara que la seva relació es veurà ennuvolada per les seves diferents actituds enfront del feixisme. Drama que fa un complex recorregut polític i social per la Itàlia del segle XX.

Les Receptes Damunt un cel de fil

Ingredients
per a 4-6 persones

Per al pesto de festucs

- 150 g de festucs torrats
- 1 manat d'alfàbrega fresca (75 g)
- 3 grans d'all
- 500 ml d'olis d'oliva i gira-sol
- sal i pebre

Per a l'arròs

- 500 g d'arròs integral
- 5 cebes
- 5 carbassons
- 6 tomàquets madurs
- 200 g de tomàquet cherry
- 100 g d'ametlla molta
- 100 g d'avellana molta
- 100 g de festuc molt
- Beguda d'arròs
- Oli d'oliva, sal, pebre, canyella i nou moscada

ARRÒS INTEGRAL AL PESTO AMB CARBASSÓ, CEBA DOLÇA, TOMÀQUET I FRUITS SECS

Elaboració

Preparació de la salsa pesto

Poseu tots els ingredients en una batedora de vas (túrmix), afegiu-hi els olis d'oliva i gira-sol a parts iguals fins a cobrir-los i barregeu-los amb la batedora fins que lliguin i la salsa quedi ben homogènia.

Preparació de l'arròs

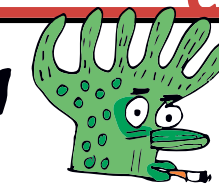
Coeu a foc fort el mig quilo d'arròs en una cassola amb un litre d'aigua i una mica de sal. Quan arrenqui el bull, abaixeu el foc al mínim, tapeu la cassola, deixeu passar 50 minuts i apagueu el foc. Quan estigui tebi, barregeu l'arròs amb la salsa pesto.

Talleu les cebes a la juliana (en trossets llargs i prims) i sofregiu-les en una cassola a foc fort i remenant de manera constant. A mitja cocció afegiu-hi sal i canyella. Quan veieu que la ceba està ben feta, afegiu-hi els fruits secs ben picats i una mica de beguda d'arròs i torneu a remenar fins que el conjunt es vegi ben cremós. Pareu el foc i reserveu.

Talleu els carbassons en rodanxes de mig centímetre i poseu-los al forn en una placa amb sal, canyella, pebre, nou moscada, oli d'oliva i beguda d'arròs fins que quedin «al dente» (cuits, però fermes).

Talleu els tomàquets madurs en rodanxes ben primes i els cherry en dues meitats. Poseu en una placa una primera capa d'arròs i cobriu-la successivament amb una capa de ceba, una capa de carbassó i una capa de tomàquet madur (tot el que tingueu tallat). Poseu a sobre una segona capa d'arròs i torneu a cobrir-la amb capes successives de ceba, carbassó i tomàquet en el mateix ordre; l'única diferència consistirà en l'última capa, feta amb els tomàquets cherry. Cobriu-ho amb una picada de fruits secs barrejats i gratineu al forn.

AIXÒ NO M'HO POTS ESTAR DIENT! (HUMOR SOCIAL)

DRAMA KÀRMIC DECO-RACIÓ A LES ESCOLES

PER CULPA QUE ELS ROBOTS HAN ROBAT LA FEINA A TOTHOM MOLTA GENT VA A LES ESCOLES A FER COMISSIONS DE DECORACIÓ

QUÈ US SEMBLA SI US FAIG UN PAPA-NOEL- MICKY-MOUSE GEGANT DE POEXPÀN?

UNA MICA, ARRAN DELS FETS DE L'1-0, LES ESCOLES S'HAN TORNAT UNA MENA DE REFUGI SOCIAL.

MOLTS D'AQUESTS PARES ARROSSEGUEN EL DRAMA QUE A LA SEVA ÈPOCA NO ES FEIEN TANTES MANUA-LITATS!

ESTAN RESOLENT UNA CARENCIA!

L'ÚNIC QUE PASSA ÉS QUE ELS ADULTS AQUESTS REQUEREIXEN MOLTA ATENCIÓ DEL PROFESSORAT.

NECESSITEM 1000 KILOS DE LlUNA, 673 TAPS DE KAMPANY I QUE TOTS ELS NENS I NENES VINGUIN VESTITS DE MARINERS!

PER ATENDRE'LS, EL PROFESSORAT HAN DE SUSPENDRE ACTIVITATS AMB LA XICALLA.

RESULTAT: UNA NOVA GENERACIÓ ORFENA D'ARTS PLÀSTIQUES!

MÉS FRUSTRATS QUE HAURAN DE FRUSTRAR EN EL FUTUR PER DES FRUSTRAR-SE.

L'ÚNIC QUE SE M'ACUT PER ATURAR AQUESTA RODA KÀRMICA ÉS QUE ELS NENS DE LES ESCOLES TAMBE SINGUIN SUBSTITUITS PER ROBOTS!

ROGER

A mi, que TOT sigui una merda no em preocupa... I, pel que veig, NO sóc l'únic!

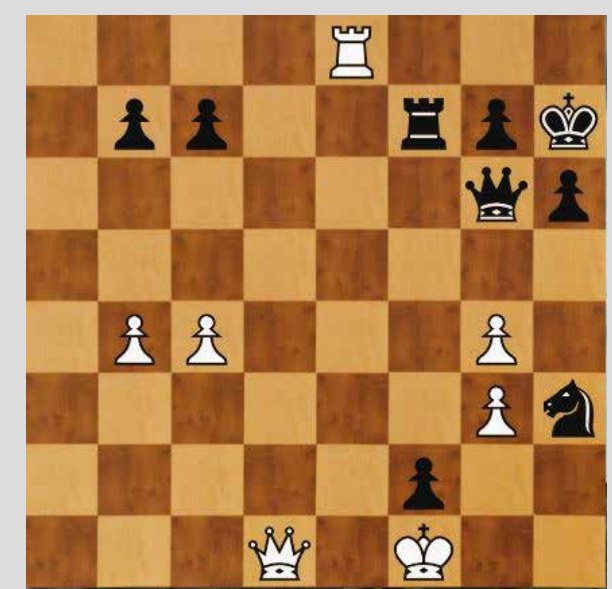
El joc de paraules

Arrests dels que tiben (de 10 lletres)

per @jocsdeparaules
Solució al problema anterior: fracassat

Escac

Negres juguen i guanyen

A la segona ronda de la Copa del Món que s'està disputant actualment a Khanty-Mansiysk (Rússia) s'enfrontaren el xinès Yi Wei amb blanques i l'espanyol David Antón, amb negres. S'arriba al moviment 45 on el xinès està pressionat pel "Niño Antón", però encara amb possibilitats d'arrencar unes taules. Després de 45. Dd1 (diagrama) el de Carabanchel troba el moviment que farà retirar-se al seu contrincant.

Solució a la partida anterior:
Dh6!! (Sf50... Rxf6, Sf1 Th8#); (Sf50... gxf6, Sf1 Txf7 i es dona el mat també en h8)

Sudoku

	8		5	7	6	2		
			4		2			
				3	9	5	4	8
6	3		9			8	5	2
	9		2			3	7	
8				5		6	9	4
2	5	7	6		3	4	8	9
3		8	7				2	5
	4							6

Partint d'alguns nombres ja disposats en algunes de les caselles, cal completar les caselles buides amb números del 1 al 9 sense que es repeteixin per fila, columna o regió.

Solució:

8	5	7	6	2	9	4	3	1
1	4	2	3	9	5	6	7	8
2	3	9	8	5	4	6	1	7
6	3	9	8	5	2	7	4	1
7	9	2	3	7	1	5	6	8
8	1	5	6	9	4	2	3	7
2	5	7	6	3	4	8	9	1
3	8	7	1	2	5	9	6	4
4	6	1	2	3	7	8	5	9

"Tenim por perquè ens poden acomiadar, però cal posar en una balança la por i la salut"

"Las kellys" és un acrònim de "les que netegen habitacions" en castellà. Així es coneix el col·lectiu de cambreres de pis, que han començat a organitzar-se per visibilitzar la càrrega de treball que suporten i per reivindicar millores laborals. El cap de setmana, les Kellys d'Eivissa i Formentera estaven convocades a la vaga i l'han secundat unes 2.000 treballadores, aconseguint un seguiment del 33% -a Eivissa-, segons la CGT. Entrevistem la portaveu Milagros Carreño

Quina és la situació de les kellys a Eivissa?

La situació ja és insostenible. Cada any tenim més càrrega de treball: més mobiliari als hotels, més reformes... i es van agregant més coses a netejar. Però sempre tenim el mateix temps, no ens treuen habitacions encara que aquestes tinguen més mobiliari. Ens tracten com si fóssim menys per ser dones, quan som professionals, com qualsevol company d'un altre sector. Pensa que, per exemple, ens miren la bossa personal en entrar i sortir de la feina.

Quin tipus de contracte teniu?

Els contractes estan bé. No hi ha pràcticament externalitzacions i si n'hi ha, són poques i no les coneixem. El que passa és que a algunes dones els posen contracte de netejadores i les posen a fer habitacions, la qual cosa és il·legal. Decideixen fer-los aquest tipus de contracte perquè cobren menys i les posen a fer la mateixa feina que a una cambrera de pis. Hi ha quasi 200 euros de diferència salarial, i de càrrega de treball n'hi ha moltíssima

més, ja que les netejadores van a un ritme normal i les cambreres de pis van a un ritme frenètic, sempre corrents. És molt més treball i molt més esforç físic.

El 90% de les treballadores tenen problemes físics o psicossocials. Què demaneu o exigeu per pal·liar-ho?

Ara ja exigim -perquè no podem perdre més temps- que ens treguin càrrega de treball, que facin les anàlisis pertinents de càrrega de treball, que es compleixi la llei de 31/1995 per obligar els empresaris a fer les revisions i els hotels a fer les anàlisis ergonòmiques dels moviments repetitius i de les nostres feines del dia a dia.

Quina és la resposta dels polítics i sindicats majoritaris que no convoquen la vaga?

Ni convoquen ni donen suport a la vaga. La seva posició és dir que tot està bé, que la càrrega de treball està regularitzada amb 40 hores de treball setmanals i dos dies lliures. Però hi ha molts incompliments. Quan entra una persona nova en un lloc de treball, la coaccionen dient-li que si lliura

un dia la contracten, però si en lliura dos, no la contractaran. La llei no s'està complint.

Heu rebut coaccions per la vaga?

Sí, moltíssimes. Estan dient a les treballadores que la vaga és il·legal, perquè tinguen més por, perquè no es decidisquen. Les treballadores que viuen dins dels hotels, els dies que fan vaga les deixen al carrer. És a dir, els neguen el dret a entrar a dormir i els treuen el dret a entrar a menjar, és a dir, que els deixen al carrer els dos dies de vaga. Per

tot això, entre altres coses, la vaga només es convoca a Eivissa i Formentera.

Com la valoreu?

Per a mi la vaga ja era un èxit abans de produir-se, perquè les companyes estan començant a despertar i a valorar el seu treball i defensar-lo, a defensar-se de l'exploació, i així es genera consciència. Ens estem unint i ens donem suport les unes a les altres per seguir endavant. Tenim por, totes tenim por perquè ens poden acomiadar, però cal posar en una balança la por i la salut, i per

a mi val molt més la meua salut. Ha tingut més seguiment del que esperàvem, perquè a Eivissa és difícil treure la gent al carrer. Estem satisfetes, perquè a més, hem rebut molt suport

S'ha produït algun incident?

Hi ha hagut un petit incident. Dins un hotel una companya estava fent sonar el xiulet i el soroll va despertar un nen. El pare va sortir de l'habitació enfadat i va enfrontar-se a una companya. Va haver d'intervenir la seguretat de l'hotel perquè l'home li estava fent mal.

Què fareu si no reaccionen amb la vaga?

De moment, el secretari general de la CGT ha parlat per telèfon amb la Directora de treball i ens han d'informar encara com ha anat. Donarem un marge de temps perquè donin resposta a la nostra reivindicació. Doncs si no reaccionen perquè els sembla que l'ha secundat poca gent, l'any que ve a l'estiu intentarem mobilitzar una vaga general. A més, ara ens dedicarem a "anar a per ells" amb la llei a la mà.

*Article publicat a la Directa

www.cgtcatalunya.cat

VOLS AFILIAR-TE?

Descarrega't aquí el full d'afiliació
Omple'l i porta'l a qualsevol seu de CGT de Catalunya
o envia un correu electrònic a:
afiliacio@cgtcatalunya.cat

